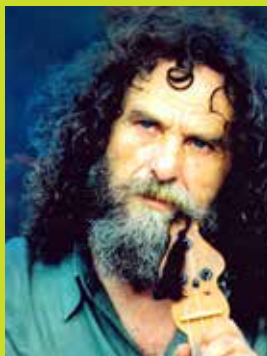

22^ο
ΠΟΛΙΤΙΚΟ
ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΠΑΝΕΠΙΘΗΜΟΥ
ΚΥΠΡΟΥ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2019

ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ ΑΞΙΟΘΕΑΣ

Ένα προλόγισμα από τους προλόγους μιας δεκαετίας

Μπαίνουμε φέτος στο εικοστό δεύτερο πολιτιστικό φεστιβάλ του Πανεπιστημίου Κύπρου, ένα φεστιβάλ που όχι μόνο έχει ενηλικιωθεί και ωριμάσει, αλλά και που έχοντας κλείσει τις δύο και μπαίνοντας στην τρίτη δεκαετία της ζωής του έχει πάρει τη θέση που του αξίζει στη συλλογική συνείδηση τόσο των καλλιτεχνών όσο και του κοινού. Η λέξη «Αξιοθέα» έχει γίνει σήμα που παραπέμπει σε μια σημαντική ιστορία του τόπου στο πεδίο των γραμμάτων και των τεχνών.

Υπάρχει ωστόσο μία λεπτομέρεια που αξίζει να της δώσουμε προσοχή. Όταν αναφερόμαστε σε 22 φεστιβάλ, μετρούμε με βάση το πόσα χρόνια αυτό λειτουργεί. Ωστόσο, τα πράγματα δεν είναι έτσι. Γιατί στην πράξη πρόκειται για 44 φεστιβάλ, αφού αυτό είναι το μόνο φεστιβάλ στην Κύπρο που έχει την εξής ιδιαιτερότητα. Χωρίζεται σε δύο ανεξάρτητα μέρη και γίνεται δύο φορές τον χρόνο, το πρώτο μέρος, κατά τους θερινούς μήνες Ιούνιο-Ιούλιο και το δεύτερο μέρος κατά τους φθινοπωρινούς μήνες Σεπτέμβριο και Οκτώβριο. Υπ' αυτούς τους όρους, είναι προφανές ότι πρόκειται για το πιο πλούσιο σε αριθμό εκδηλώσεων (και τα δύο μέρη του κάθε φεστιβάλ αγγίζουν μαζί κατά μέσο όρο τις 30 εκδηλώσεις ετησίως), αλλά και κατά γενική ομολογία το πιο ποιοτικό απ' όσα γίνονται στην Κύπρο. Συνδυάζει συναυλίες που καλύπτουν όλα τα είδη μουσικής - παραδοσιακής, εκκλησιαστικής, κλασικής και σύγχρονης, θεατρικές παραστάσεις σε όλο το φάσμα της δραματικής τέχνης - από τους αρχαίους δραματικούς ποιητές και τους δημιουργούς της Αναγέννησης (Ευριπίδης, Αριστοφάνης, Σαίξπηρ, Κορνάρος, Marco Antonio Foscolo) μέχρι τους λογοτέχνες και τους δραματουργούς του 20ού αιώνα (Παπαδιαμάντης, Τσίρκας, Χατζής, Tom Stoppard), αφιερώματα σε ποιητές (Ντάντε, Γέιτς, Λόρκα, Πεσσόα, Σεφέρης, Ρίτσος, Καββαδίας, Μόντης, Σινόπουλος, Γαλατόπουλος, Γκάτσος, Παυλόπουλος) ή σε θέματα της ποίησης (οι πόλεις, ο έρωτας

και ο θάνατος, ο αγώνας της ανεξαρτησίας, η σχέση ποίησης και μουσικής). Εκείνο που κάνει την Αξιοθέα να συνιστά μια ξεχωριστή και ανεπανάληπτη εμπειρία για κάθε σχήμα που φιλοξενεί είναι η μαγική ατμόσφαιρά της και η ποιότητά του κοινού της.

Κοιτάζοντας προς τα πίσω με πρόθεση να αξιολογήσουμε τη δουλειά μας, διαβάζοντας όσα έχουμε γράψει τα τελευταία δέκα χρόνια, ξεκινώντας από το 2009 όταν εγκαινιάστηκε το είδος των «προλόγων» στα προγράμματα της Αξιοθέας, διαπιστώνουμε με ικανοποίηση αλλά και με συγκίνηση πως δεν έχουμε να αλλάξουμε ή να προσθέσουμε κάτι. Εκφράζουν αυτοί οι πρόλογοι απολύτως αυτό που νιώθουμε και σήμερα γι' αυτόν τον μοναδικό χώρο, για τη γνησιότητα των καλλιτεχνών που τον αναζωογονούν κάθε χρόνο, για τη θεματική στόχευση που έχουμε επιλέξει πριν τόσο καιρό και ακολουθούμε πιστά και τώρα. Ανθολογούμε επομένως μια σειρά από χωρία από τους προλόγους που συνόδευσαν τα προηγούμενα δέκα προγράμματά μας:

2009

...Φέτος η Αξιοθέα ξεκινά νωρίς. Απρίλης κι ακούς την άνοιξη να τρίζει. Η μουσική των λουλουδιών, οι ήχοι των χρωμάτων. Και γύρω πάροδοι, στενά σοκάκια. Της Χρυσασλινώτισσας, του Άη Κασσιανού. Η Αξιοθέα είναι έτοιμη και περιμένει. Φορώντας χρώματα και μυρωδιές. Περιμένει να γεμίσει πάλι με φωνές της ποίησης, της μουσικής. Η δωρεά μιας άλλης πραγματικότητας. Αυτής που υπάρχει όταν σταματά ο χρόνος. Όταν βγαίνεις απ' την πόλη, ξεφεύγεις απ' τον ξέφρενο καλπασμό του δήμιου χρόνου της, κι εισέρχεσαι στην αργυρή σιγή. Εγκάτοικος της μουσικής γαλήνης σε μιαν αυλή μυρωδική. Όπου η τέχνη του ουρανού σμίγει με την τέχνη του ανθρώπου. Όπου τα πράγματα σε πλησιάζουν σε κλίμακα ανθρώπινη. Στον υπαίθριο εσωτερικό χώρο της Αξιοθέας. Με τα αρχιτεκτονικά σημεία ενός παλιμψηστού πολιτισμού.

2010

Η Αξιοθέα ζει στη μνήμη του κοινού της. Που επιστρέφει κάθε χρόνο όπως τα αποδημητικά πουλιά, που ακολουθώντας υπομονετικά την περιπέτεια του χειμώνα, έρχονται ξανά σ' ένα χώρο μνήμης. Ευχαριστούμε το κοινό μας. Η Αξιοθέα είναι αυτό που είναι χάρη σ' αυτό. Οι δικές του υψηλές απαιτήσεις στηρίζουν την προσπάθειά μας να κρατηθεί η ποιότητα. Έτσι η Αξιοθέα δεν μετατρέπεται σε εμπορικό μαγαζί, παραμένει αυτό που είναι, το σώσιμο όπου αποθηκεύονται οι καλές πράξεις τόσων και τόσων σπουδαιών καλλιτεχνών, το σώσιμο της ηδονής, το φυλαχτό της μνήμης...

2011

Κάπως έτσι σκέφτομαι την Αξιοθέα. Σαν ένα μυθικό ποτάμι δίπλα στη νεκρή ζώνη, που ρέει δίπλα στον ταπεινωμένο Πεδιαιοί, αυτόν τον παλαιό θεό. Που κάποτε διέσχιζε περήφανος κι ελεύθερος τον κάμπο της Μεσσαορίας και τώρα παρηγοριέται ο μαύρος που μπορεί ακόμη ν' απολήγει μέσα στον κόρφο της Αμμοχώστου. Έτσι την σκέφτομαι. Σαν ένα ποτάμι που κοιμάται τον χειμώνα κι όταν έρχονται οι μήνες του καλοκαιριού και του φθινοπώρου ξυπνά κι ανθίζει φέρνοντας πουλιά και χρώματα και μυρωδιές. Κάθε χρόνο τα ίδια και τα ίδια και όμως πάντα τόσο διαφορετικά. Χώρος που παραμένει πεισματικά ο ίδιος κι ένα φεστιβάλ που επιμένει στην ίδια θεματική, στις ίδιες επιλογές, συχνά στα ίδια έργα ή και στα ίδια σχήματα, τα οποία όμως ποτέ δεν είναι τα ίδια. Και αυτό είναι το σημαντικό. Το ίδιο που γίνεται αλλιώς ωραίο αν ο δημιουργός κατορθώνει να είναι ζωντανός και αλλιώςικός μέσα στον ίδιο τρόπο που τον ανακαλύπτει κάθε φορά μ' εκείνο το δέος του πρωτόγνωρου.

2012

Μπαίνοντας στην Αξιοθέα, ο ευαισθητοποιημένος θεατής θα διαπιστώσει ότι το νέο ξύλινο μονοπάτι που ξεκινά από την είσοδο και κινείται περιμετρικά της εξέδρας θυμίζει μονοπάτι σε δάσος ή μικρή αποβάθρα σε παραδοσιακό λιμανάκι όπου οι βαρκάρηδες φυλάσσουν τα πλεούμενά τους. Έτσι ο θεατής βρίσκεται, πριν ακόμα ξεκινήσουν τα δρώμενα, μέσα σ' ένα ταξίδι, μια περιδιάβαση που αν το θελήσουν οι Θεοί που κυβερνούν τους μυστικούς δρόμους της Τέχνης, μπορεί να εξελιχθεί σε μια μοναδική εμπειρία. Το ξύλινο μονοπάτι δεν προσφέρει μόνο μια πιο άνετη και πιο ασφαλή πρόσβαση, δίνει ταυτόχρονα το έναυσμα για μια φυγή σ' έναν άλλο κόσμο, σ' ένα άλλο επίπεδο, αυτό της αισθητικής που κυβερνούσε όσους είχαν το προνόμιο να ζουν μέσα σε τέτοιες αυλές, σε τέτοια σπίτια. Με κήπους μαγικούς με λογής δέντρα και λουλούδια, με λογής πουλιά. Γι' αυτό μείναμε απ' την αρχή περιδιεείς μπροστά στην τέχνη και τη μαστοριά των παλαιών κτισμάτων, αρχιτεκτόνων, οικοδόμων, ξυλουργών, σιδεράδων, οι οποίοι φαίνεται πως νήστευαν πρώτα, έκαναν την προσευχή τους και ύστερα έπιαναν τα εργαλεία, που τότε ήσαν αληθινές προεκτάσεις των χεριών τους και άγγιζαν με σεβασμό τα υλικά του τόπου. Την πέτρα, το ξύλο, το πλθάρι, το κεραμίδι, το χαλκό και το σίδηρο, το γυαλί και το καλάι.

2013

Σκέφτομαι, λοιπόν, πως μέσα στη λάσπη που σκέπασε τον τόπο μας θα ξαναφυτρώσει και θα ξαναθίσει το άνθος της Αξιοπρέπειας. Αυτό το μυρωδάτο

άνθος που εξαφανίστηκε από τους κήπους και τα περιβόλια μας. Θα ξαναβρεθεί ο παλιός ρυθμός και από την αισθητική του «κεραμειούτος και φαύλου, του σιχαμερού» (Καβάφης), από την πολιτική των «ανίδων και χορτάτων» (Σεφέρης), από την πρακτική των υπερόγκων εξόδων και των ασύγγνωστων λαθών, θα ξαναγυρίσουμε σιγά σιγά στην αξία του Μέτρου. Θα μετρήσουμε το ανάστημά μας με βάση την ιστορία μας, με βάση τον πολιτισμό μας, με βάση τις δυνάμεις μας και θα κάνουμε, όπως λέει και η συλλογική φωνή στο «Άσμα του Γιοφουριού» με το οποίο ανοίγει το φετινό Φεστιβάλ της Αξιοθέας, μιαν φορεσιά «ίσια της ελιτζιάς μας», στο δικό μας δηλαδή μπόι. Θα πάσουμε να παριστάνουμε τους ολβίους με δανεικά που οδηγούν στην απώλεια της αξιοπρέπειας και –το ύψιστο κακό– στην απώλεια της εθνικής και της ατομικής μας ελευθερίας.

2014

...η πλωτή Αξιοθέα, που ταξιδεύει ανάλαφρη μέσα στον χρόνο, που κόβει τον καιρό βλασταίνοντας ξανά και ξανά, –φέτος ανάθρεψε με αγάπη τα υπέροχα γιασεμιά της εισόδου. Μιας εισόδου που προσπαθεί να είναι πέρασμα. Προς τον κόσμο της τέχνης. Κάτω από μιαν ανάλαφρη σκεπή λεπτής ευωδίας. Που να ενώνεται με τη σκιά του φεγγαριού και τη μελωδία που εκλύουν του «έναστρου θόλου οι νόμοι». Και με μια μόνο φιλοδοξία. Να προσφέρει στα αποδημητικά πουλιά της, που πάντα επιστρέφουν κάθε θέρος και κάθε φθινόπωρο, «νύχτες γιομάτες θαύματα, νύχτες σπαρμένες μάγια!»

2015

Θα μπορούσαμε βέβαια, κυριολεκτώντας, να ορίσουμε την Αξιοθέα όχι ως «Πολιτιστικό Κέντρο», αλλά ως «Απόκεντρο Πολιτισμικό Εργαστήρι», αφού, σε σχέση με το κεντρικό Πανεπιστήμιο απόκεντρη είναι –και δεν εννοώ μόνο από την άποψη του γεωγραφικού εντοπισμού της. Απόκεντρη και στην πραγματικότητα άγνωστη (ή και ενοχλητική) γι' αυτούς που δεν είναι σε θέση να διακρίνουν τη διαφορά ανάμεσα στη δημιουργία πολιτισμού και στην επίδειξη αγορασμένου από την πιάτσα εμπορικού προϊόντος.

2016

Ίσως γι' αυτό έχουμε παρομοιάσει την Αξιοθέα σε πρόσφατα προλογικά σημειώματα ως καράβι που κινείται σε φουρτουνιασμένο πέλαγο ή σε ποτάμι που διασχίζει έναν άγριο και σκληρό βίοτοπο, προσπαθώντας να φτάσει στο λιμνιώνα του ετήσιου πολιτιστικού φεστιβάλ του Πανεπιστημίου Κύπρου και να παραδώ-

σει το πολύτιμο φορτίο της στους υπομονετικούς παραλήπτες που κάθε χρόνο συρρέουν στη μαγική αυλή της. Αλλά και να δώσει μια απάντηση σε αυτούς που ενώ «δεν κατέχουσι την άλφα σκιάς να πούσι», προσπαθούν να της φράξουν το δρόμο, να εμποδίσουν το ταξίδι προς τον δικό της λιμνιώνα που δεν είναι ο επίγειος τάφος της, αλλά ο τόπος απ' όπου ξεκινά ο μύθος της.

Κι αυτό γιατί η Αξιοθέα δουλεύει για την άλλη μας ζωή. Αυτήν που την κατασκευάζουμε συνεχώς με φαντασία και μ' όνειρο απ' τα παιδικά μας χρόνια. Αυτήν μας προτείνει. Την αληθινή. Όχι τη νέκρα της τάχα ωφέλιμης ιδιοτελούς ζωής, της διαμεσολαβημένης από ένα σωρό εξουσίες.

2017

Επιπλέον, το πολυ-γλωσσικό, όπως διαμορφώθηκε, φεστιβάλ της Αξιοθέας, φιλοξένησε γλώσσες και διαλέκτους από δεκάδες μέρη του κόσμου. Ας σημειώσω ενδεικτικά τις διαλέκτους που, είτε αδύνατες, είτε δυναμωμένες από την τέχνη νέων καλλιτεχνικών σχημάτων, ακούστηκαν ζωντανές και ακμαίες στην αυλή της Αξιοθέας: κυπριακή, κρητική, δωδεκανησιακή, ποντιακή, βλάχικη, μακεδονική, τα γκρεκάνικα και οι διάλεκτοι της εβραϊκής, καταλανικής, πορτογαλικής, ισπανικής και της μαλτέζικης γλώσσας, ακόμη και γλώσσες της Άπω Ανατολής (όπως τα φιλιπινέζικα).

Σκέψεις όπως αυτές συνδέονται με τα αισθήματα που μας διακατέχουν φέτος που, εν είδει απολογισμού είκοσι χρόνων δημιουργικής εργασίας, συνειδητοποιούμε το ρόλο που έπαιξε στην όλη δημιουργική πορεία μας η ύπαρξη και η μαγική λειτουργία του συγκεκριμένου «Σπιτιού». Του Αρχοντικού της Οδού Αξιοθέας.

Η Αξιοθέα είναι ένα σπίτι, μα συγχρόνως είναι και μια πατρίδα. Φέτος που κλείνουμε 20 χρόνια εδώ ξέρουμε πως δεν μεγαλώσαμε μόνοι μας. Μας έχει μεγαλώσει αυτό το «Σπίτι». Είναι η γιαγιά και η προγιαγιά μας. Γιατί αυτό είναι το πραγματικό «home» για πολλούς από μας (η «φωλιά» ή η «κούτσα» μας). Και δεν εννοώ μόνο όσους δουλεύουν εδώ. Εννοώ και αυτούς που είναι επίμονοι συγγάτοικοί μας σε κάθε εκδήλωση.

2018

Άφησα για το τέλος την πιο κρίσιμη έννοια για κάθε δημιουργό ή εν γένει για κάθε δημιουργική δραστηριότητα. Πού εγγράφονται τα αποτελέσματα μιας ποιοτικής δουλειάς, ποιος τα αφομοιώνει, ποιος τα αξιοποιεί κυρίως στο χώρο της παιδείας. Εδώ οι σκέψεις είναι μελαγχολικές. Σίγουρα το έργο αυτό (αφού δεν έχει εμπορικό ή δημαγωγικό χαρακτήρα) δεν εγγράφεται στη συνείδηση

των πολλών και ιδίως δεν εγγράφεται στη συνείδηση των πολιτικών αρχόντων και όσων άλλων παραγόντων εκπροσωπούν τις ποικίλες εξουσίες (συναριθμώ εδώ και την πανεπιστημιακή). Εγγράφεται όμως στη συνείδηση εκείνων των λίγων, των ξεχωριστών ή των «μυημένων» (κατά την καθαφική ορολογία) που αναζητούν την ουσία που βρίσκεται πίσω από το «τι» και το «πώς» κάθε έργου τέχνης. Δηλαδή ποια είναι, αφενός, η θεματική περιοχή που έχει προκριθεί προς μελέτη, και, αφετέρου, ποιος είναι ο τρόπος με τον οποίο γίνεται αυτή η μελέτη. Αυτά μπορεί να μοιάζουν απλά ερωτήματα, προϋποθέτουν όμως κρίσιμες αποφάσεις που καθορίζουν το στίγμα κάθε καλλιτεχνικής εργασίας.

Δεν θα μιλήσω για τις δυσκολίες που συναντά η Αξιοθέα ή και άλλες ανάλογες προσπάθειες στον τόπο μας. Είναι γνωστό, άλλωστε, ότι κάθε προσπάθεια που δημιουργεί έργο καλό για τον τόπο, γεννά απαραίτητως και τον φθόνο. Είναι το πιο γλυκό αίσθημα των αναξίων.

Μιχάλης Πιερίης
Λευκωσία, 22 Μαΐου 2019

Going forward with a retrospect of the past decade

We are entering this year into the twenty-second cultural festival of the University of Cyprus, a festival that has not only grown and matured, but having completed two decades since its inception and going ahead into the third, has also taken its rightful place in the collective consciousness of both artists and audiences. The name of Axiothea has become the symbol of quite significant developments in the artistic and cultural landscape of Cyprus.

There is, however, a detail that deserves to be noted. When we are referring to 22 festivals, we are measuring in years but that does not do justice to Axiothea, which has in fact hosted 44 festivals. The Cultural Festival of the University of Cyprus is the only recurrent forum for culture and the arts in Cyprus, which is divided into two separate parts and takes place twice a year: the first part, in the summer months of June and July, and the second part, in the autumn months of September and October. Seen from this perspective, this is indeed the festival that has offered the richest programme in terms of numbers (the two parts of each festival comprise an average of 30 performances per year) but also the most qualitative events, as it is generally admitted. It combines concerts that cover all music genres – traditional, ecclesiastical, classical and contemporary, theatrical performances spanning the range of dramatic art – from the ancient dramatic poets and the playwrights of the Renaissance (Euripides, Aristophanes, Shakespeare, Kornaros, Marco Antonio Foscolo) to the writers and dramatists of the 20th century (Papadiamantis, Tsirkas, Hatzis, Tom Stoppard), tributes to poets (Dante, Yeats, Lorca, Pessoa, Seferis, Ritsos, Kavvadias, Montis, Sinopoulos, Galatopoulos, Gatsos, Pavlopoulos) or to specific themes in poetry (cities, love and death, the struggle of independence, the relationship between poetry and music). What makes Axiothea a unique and unforgettable experience for any participating artist or band is its magical atmosphere and the quality of its audience.

Looking back in order to evaluate our work, reading the introductory texts we have written over the last ten years, starting from 2009 when the programmes of the Axiothea festival first acquired a foreword, we realise with satisfaction but also with a hint of sentimentality that we have nothing to change or add. These forewords still reflect most accurately how we feel for this unique place, for the authenticity of the artists who bring life to it every year, for the thematic focus we have chosen so many years ago and we are pursuing faithfully even today. That is why we have opted to remind some excerpts from the forewords that served as an introduction to our programmes in the last ten years:

2009

...This year Axiothea set off early. It was April and after several years of drought, the skies opened again. And you could hear spring tweeting. Now we enter the warm autumn of Cyprus. Where other music lies in store for us to enjoy, new sounds bound to bring other unique feelings. Axiothea is once again ready and waiting. Dressed in colours and scents. She waits to be filled with the voices of poetry and music. A gift from another reality. The one that exists when time sets still. When you exit the city, escape from the crazy rush of its unrelenting rhythm, and enter a silver silence. A denizen of the serenity of music in a courtyard full of scent. Where the art of heaven blends with the art of man. Where things acquire a human touch. In the open-air interior of Axiothea. With the architectural relics of a palimpsest culture.

2010

Axiothea lives in the memory of its audience. Those who come again every year like the migratory birds, which having patiently travelled their winter journey, return once more to a place of reminiscence. We thank our audience. Axiothea is what it is because of its devotees. It is their high expectations that sustain our effort to keep quality high. Hence, Axiothea does not wane down to a trade house; it remains what it is – a cellar storing the precious goods of so many great artists, the vault of pleasure, the keepsake of memory...

2011

This is how I perceive Axiothea. As a mythical river by the dead zone, a live river that flows next to the mortified Pediaeus, that ancient god who once traversed the plain of Mesaoria proud and free, and now finds consolation

in being still able to come to Famagusta's embrace. That is my vision of Axiothea. A river that sleeps in winter but when summer and autumn descend, comes to life and purls again, inviting birds, colours and scents. The same each year and yet so different every time around. A place that remains stubbornly the same and a festival that persists in the same thematic focus, the same selection, often the same performances or performers. And yet they are never the same. And this is the essence. That "same" which becomes differently beautiful when the artist manages to keep a fresh outlook and to revisit the same creative paths again and again with the awe of first discovery.

2012

Entering Axiothea, the sensitive viewer would notice that the new wooden pathway, which starts from the entrance and circles the tier, resembles a forest path or a wharf at a traditional berth where boatmen keep their vessels. Thus, even before the events start, viewers find themselves before a metaphorical journey, an excursion which, if the Gods governing the mysterious ways of art so wish, may turn into a unique experience. The wooden pathway offers more than an easy and secure access; it also gives the impetus for an escape to another world, to another level – that of the aesthetic values, which governed the lives of those who had the privilege of living in such courtyards, in such houses. With magical gardens home to all kinds of trees and flowers, all kinds of birds. That is why we approached with awe the art and mastery of those old masons, architects, artisans, carpenters, blacksmiths who rather fasted first, then said their prayer and only then reached for their tools, which were back then a genuine extension of their hands and touched with reverence the building materials of this land. Stone, wood, mud, clay, copper and iron, glass and tin.

2013

All this makes me believe that amid the dirt and mud, covering our land, the flower of Dignity, that fragrant flower which no longer grows in our gardens and orchards, will sprout and bloom again. The people of Cyprus will find their old rhythm, and from the aesthetics of "the clay, the common, the revolting" (Cavafy), from the politics of the "mindless and satisfied" (Seferis), from the practices of exuberant spending and inexcusable mistakes, we will gradually return to the valuable sense of Measure. We will measure our stature against our history, our civilization and our potential, and heeding to the collective

voice of the people as expressed in “The Ballad of the Bridge”, which opens this year’s Festival, we will put on a dress “equal to our build”, i.e. proportionate to our real standing. We will stop playing rich and complacent with loans that deprive us of our dignity and – even worse – of our national and personal freedom.

2014

...the navigable river of Axiothea, which flows gently through time, dividing it in two, and swells again and again, has nursed lovingly this year the beautiful jasmines at the entrance. An entrance that seeks to be a passage – to the world of art. A passage under a delicate roof of recognisable scent that blends with the shadow of the moon and bonds with the melody governed silently by “the laws of the starry dome”. And all this with one aspiration only: to offer to its itinerant birds that return every summer and every fall “nights full of miracles, nights sown with magic!”

2015

We could also, quite literally, define Axiothea not as a “Cultural Centre”, but as a “Decentred Cultural Workshop”, since it is indeed away from the central headquarters of the University, and I do not mean only in terms of geographical location. It is decentred, marginal and largely unknown (or disturbing) for those who are unable to make the difference between creating culture and showing off a commercial product purchased off the rack.

2016

Perhaps this is why, in previous forewords, we have likened Axiothea to a ship in a stormy sea or on a river crossing a harsh and unwelcoming land, trying to reach the harbour of the annual cultural festival of the University of Cyprus and to deliver her pressure cargo to its patient recipients who flock her magical courtyard again and again every single year. But also to respond to those who, without having the shred of a clue, are trying to cut her trip short, to prevent her from reaching her harbour, which far from being her earthly tomb, is the place where her myth begins. Because Axiothea is working for our other life, the one we have dreamt of since childhood. This is the life she is offering. The true one. Not the supposedly useful, yet empty and dead life driven by self-serving interests and mediated by all kinds of authority.

2017

In addition, the multilingual, as it evolved, festival of Axiothea welcomed languages and dialects from many other parts of the world. It is worth mentioning some of the idioms, which, though waning some of them, resounded powerful and alive in the courtyard of Axiothea, strengthened by the artistic effort of young musicians. These included the dialects of Cyprus, Crete and Dodecanese islands, the vernaculars of the Pontus, Vlach and Macedonian regions, the Grico of Southern Italy, the dialects of Hebrew, Catalan, Portuguese, Spanish and Maltese, even languages of the Far East (such as the Philippines).

These thoughts match the feelings that dominate us this year when contemplating on twenty years of creative work, we realise that none of what we have achieved would have been possible without the existence and miracle-making powers of this particular “Home” – the Axiothea Mansion.

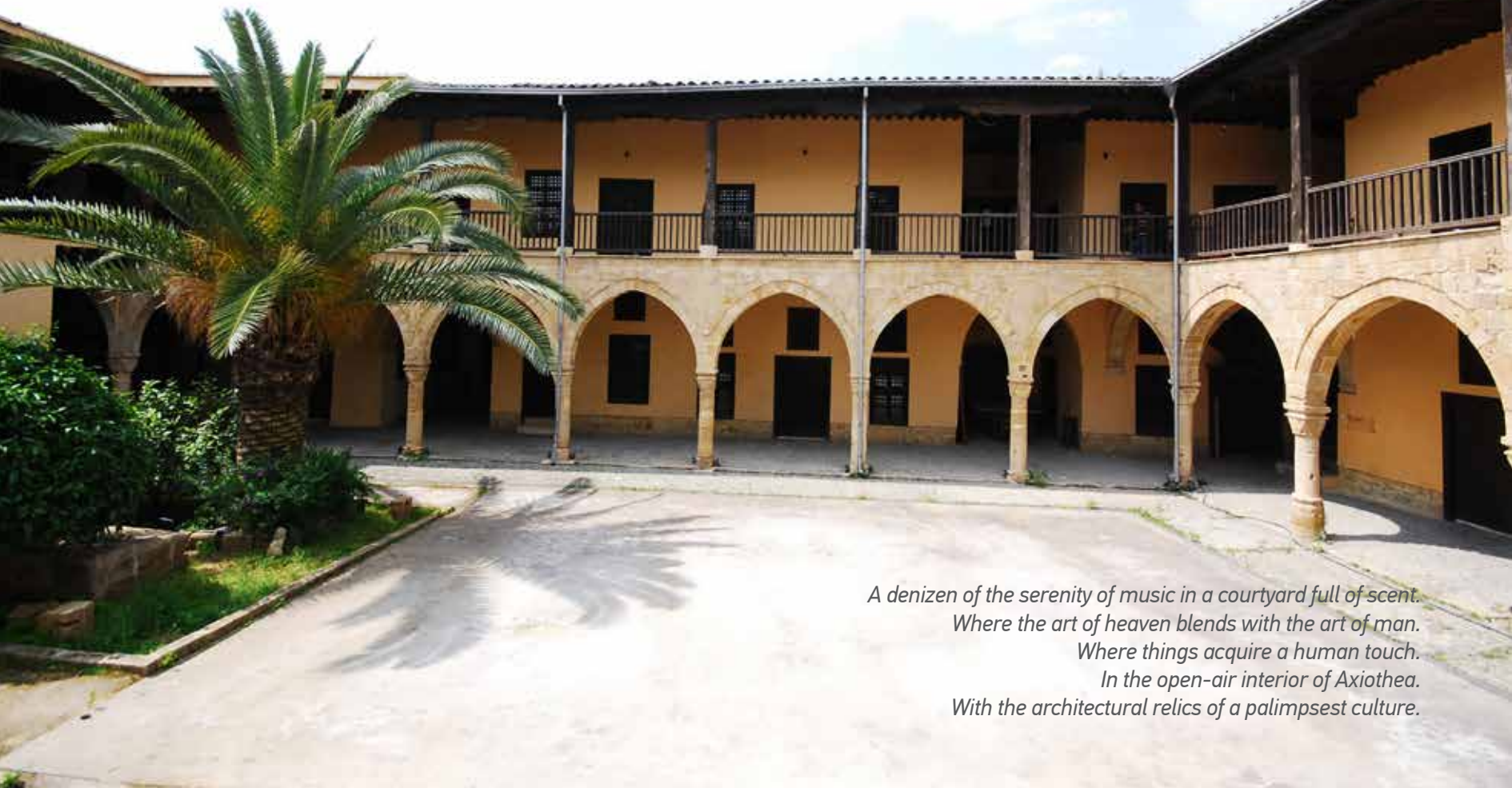
Axiothea is both a home and a homeland. Having been here for 20 years, we know that we did not grow up alone. It is this “Home” that brought us up. It’s our grandmother and great-grandmother. It is home for many of us – our nest, our den. And I don’t refer only to those who work here but also to those who persistently come to live each performance with us.

2018

I left at the end the most crucial concern for any creator and any creative activity in general: where are the results of a worthy endeavor registered, who takes them in, who puts them to use, especially in education. This breeds troubling thoughts. It is clear that our work (which does not have a commercial or demagogic character) does not register in the consciousness of many people, and certainly not in the consciousness of the political and other actors representing various authorities (including the university authorities). It does register, however, in the consciousness of those few, singular and ‘initiated’ (in the sense Cavafy puts into this term) who seek the essence behind the ‘what’ and ‘how’ of every work of art, who are interested to understand what is the thematic area an artist has chosen to explore and how is the exploration done. These may seem like simple questions but they call for crucial decisions that determine the nature of any artistic work.

I will not refer to the difficulties, which the Axiothea Festival or other similar efforts in our country face. It is no surprise that every effort, which creates something good for society, inevitably generates envy. This is the sweetest feeling of the inept.

Εγκάτοικος της μουσικής γαλήνης σε μian αυλή μυρωτική.
Όπου η τέχνη του ουρανού σμίγει με την τέχνη του ανθρώπου.
Όπου τα πράγματα σε πλησιάζουν σε κλίμακα ανθρώπινη.
Στον υπαίθριο εσωτερικό χώρο της Αξιοθέας.
Με τα αρχιτεκτονικά σημεία ενός παλίμψηστου πολιτισμού...

*A denizen of the serenity of music in a courtyard full of scent.
Where the art of heaven blends with the art of man.
Where things acquire a human touch.
In the open-air interior of Axiothea.
With the architectural relics of a palimpsest culture.*

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Επιμέλεια συναυλίας: Πέτρος Λαζάρου

Επιμέλεια μουσικού υλικού και διδασκαλία: Χριστόδωρος Μνάσωνος, καθηγητής Μουσικού Σχολείου Λάρνακας και συνεργάτης καθηγητής του Τμήματος Μουσικών Σπουδών Πανεπιστημίου Λευκωσίας

Προσκεκλημένοι Μουσικοί:

Δρ Μάρκος Σκούλιος: νέυ, εθνομουσικολόγος, επίκουρος καθηγητής Τμήματος Μουσικών Σπουδών Πανεπιστημίου Ιωαννίνων.

Στέφανος Δορμπαράκης: κανονάκι

Έλενα Ξυδά: τραγούδι

Γιάννης Λέμπος: παραδοσιακά κρουστά και ψαλτική τέχνη

«Της Ανατολής...»

Λόγιες και λαϊκές μουσικές παραδόσεις

Το Εργαστήρι Ανατολικής Μουσικής «προσανατολισμός» ιδρύθηκε το 2016 από τον Χριστόδωρο Μνάσωνος και στόχο έχει τη μελέτη και προβολή των μελωδικών πολυτροπικών ιδιωμάτων που έχουν συνάφεια με τη μουσική της Κύπρου.

Στη συναυλία «Της Ανατολής... Λόγιες και λαϊκές μουσικές παραδόσεις», θα παρουσιαστούν συνθέσεις από την λόγια μουσική παράδοση της Κωνσταντινούπολης μαζί με τραγούδια και οργανικούς σκοπούς από τις λαϊκές μουσικές παραδόσεις του ευρύτερου χώρου της "καθ' ημάς Ανατολής".

Θ' ακουστούν έργα των Ρωμηών συνθετών: Δημητρίου Καντεμίρη, Ζαχαρία Χανεντέ, Πέτρου Πελοποννήσιου, Νικολάκη (λυράρη) και Γιώργου Μπατζανού.

Χριστόδωρος Μνάσωνος

Μάρκος Σκούλιος

Γιάννης Λέμπος

INFO

**“Of the East...”
Art and folk music traditions**

The Eastern Music Ensemble “Prosanatolis-mos” presents compositions from the art music tradition of Constantinople together with songs and instrumental tunes from the folk music traditions of the East.

Concert management: Petros Lazarou
Artistic direction: Christodoros Mnasonos

Invited musicians:

Dr Markos Skoulios: ney
Stefanos Dorbarakis: kanun
Elena Xyda: vocals
Yiannis Lembos: traditional percussion and Byzantine chanting

Στέφανος Δορμπαράκης

Έλενα Ξυδά

Μέλη Εργαστηρίου:

Βιολί: Νικόλας Παπαδόπουλος, Μαριάννα Σμάγα, Παυλίνα Ανδρονίκου, Δημήτρης Κλεόπας, Χριστόφορος Κουρουμάς, Θεοφάνης Θεοφάνους, Χριστόδωρος Μνάσωνος

Νέυ: Ilija Ljubicic

Τοξωτός ταμπουράς: Χριστόδωρος Μνάσωνος
Ούτι: Αντρέας Σμάγας, Αντρέας Κραμπιάς, Παναγιώτης Λοΐζου, Δήμος Κωνσταντίνου, Δημήτρης Αξιώτης, Χρίστος Καραγιάννης, Αντώνης Χμάντι, Χριστόδωρος Μνάσωνος

Πολίτικο λαούτο: Κυριάκος Μακρουλής, Χρίστος Ισιδώρου, Ανδρεανή Κυπριανού, Ανδρόνικος Ιγνατίου, Αντώνης Κορυζής, Μαρίνα Θεοφάνους, Χριστίνα Λεμονή, Χριστόδωρος Μνάσωνος

Κανονάκι: Μαριάννα Μουμτζή, Κυριάκος Λουκά

Κρουστά: Μαρία Σάββα, Θεοδώρα Χρόνη, Στυλιάνα Δαμιανού

Φωνή: Νατάσα Καυκαλιά, Ελένη Χαραλάμπους, Άννα Καλλένου, Ανδρεανή Κυπριανού, Χρίστος Καραγιάννης

INFO

***Erotokritos* by Vitsentzos Kornaros
THEPAK**

The performance is the result of ten years of study and exploration of Greek literary works from the Middle Ages and the Renaissance, having as common denominator the idiomatic language of peripheral Hellenism, but also the outcome of advanced research into the Renaissance sources of Kornaros' work.

Adaptation, stage direction: Michalis Pieris

Music: Christos Pittas

Cretan musical interludes:

Antonis Xylouris-Psarantonis

Set and props: Christos Lysiotis

Lighting: Carolina Spyrou

Production manager, assistant director:

Stamatia Laoumtzi

Song instruction: Nikolas Papageorgiou

In Greek

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

**Δραματουργική προσαρμογή/
Σκηνοθεσία:** Μιχάλης Πιερής

Μουσική: Χρήστος Πήττας

Κρητικές Μουσικές παρεμβάσεις:
Ψαραντώνης

Σκηνικός διάκοσμος, φροντιστήριο:
Χρήστος Λυσιώτης

Κοστούμια: Χρήστος Λυσιώτης,
Μαρίνα Κλεάνθους

Φωτισμοί: Καρολίνα Σπύρου

**Διεύθυνση παραγωγής, βοηθός
σκηνοθέτης:** Σταματία Λαουμτζή

Διδασκαλία τραγουδιών:
Νικόλας Παπαγεωργίου

Τεχνική υποστήριξη:
Κυριάκος Κακουλλή

**Βιντσέντζου Κορνάρου, «Ερωτόκριτος»
Θεατρικό Εργαστήρι Πανεπιστημίου Κύπρου**

Ο «Ερωτόκριτος» παρουσιάστηκε για πρώτη φορά το 2005 και έκτοτε καθιερώθηκε ως μια τις πιό σημαντικές παραστάσεις του Θ.Ε.ΠΑ.Κ., γνωρίζοντας μεγάλη επιτυχία στην Κύπρο, στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Ειδικά φέτος που το κορυφαίο αυτό έργο του Βιντσέντζου Κορνάρου και της Κρητικής Αναγέννησης αναγνωρίστηκε από την Unesco ως μέρος της άυλης πολιτιστικής κληρονομιάς και το 2019 καθιερώθηκε «Έτος Ερωτόκριτου», το Θ.Ε.ΠΑ.Κ. προσκλήθηκε και έδωσε τρεις σημαντικές παραστάσεις στους τρεις μεγαλύτερους δήμους της Κρήτης: Στο Ηράκλειο, θέατρο Νίκος Καζαντζάκης- στα Χανιά, Πύργος Αλικιανού, Εταιρεία Κρητικών Σπουδών- στο Ρέθυμνο, θέατρο Ερωφίλη, Φορτέτζα.

Ο «Ερωτόκριτος» διακρίνεται από υψηλή λογοτεχνική ποιότητα, αζεπέραστη από τη μεταγενέστερη ελληνική ποίηση. Η υπόθεση είναι απλή και ακολουθεί τα δυτικά πρότυπα της εποχής, παρουσιάζοντας την εξέλιξη του «άπρεπου» έρωτα μεταξύ της Αρετούσας, της πριγκίπισσας της Αθήνας και του Ερωτόκριτου, ενός δουλευτή του παλατιού, οι οποίοι μετά από πολλές περιπέτειες σμίγουν τελικά με τα δεσμά του γάμου αφηφώντας τα κοινωνικά θέσμιμα της εποχής.

Η διασκευή του Θ.Ε.ΠΑ.Κ. φωτίζει τον Ερωτόκριτο με διαφορετικό τρόπο απ' ό,τι οι προηγούμενες ανάλογες προσπάθειες, αφού αναδεικνύει και το

ελληνικό πολιτισμικό πρότυπο με στοιχεία από το δημοτικό τραγούδι και την ανατολική παράδοση, ενώ ο δισυπόστατος πολιτισμικός χαρακτήρας του έργου, όπου συναντιούνται Ανατολή και Δύση, υπογραμμίστηκε από την απόφαση να υπάρξουν στη συγκεκριμένη παράσταση δύο μουσικοί δρόμοι. Ο ένας εκπροσωπείται από τον ιδιοφυή αυτοδίδακτο παραδοσιακό μουσικό Ψαραντώνη, και ο δεύτερος από τον Χρήστο Πήττα, ένα σημαντικό συνθέτη με δυτική μουσική παιδεία.

Η παράσταση αυτού του αριστουργήματος της ευρωπαϊκής αναγεννησιακής λογοτεχνίας από το Θ.Ε.ΠΑ.Κ. γνώρισε ενθουσιώδη κριτική υποδοχή. Το έργο παίχτηκε πάνω από 50 φορές στην Κύπρο, την Ελλάδα, τη Γερμανία, τη Γαλλία, την Αγγλία, την Ολλανδία και την Ιταλία, και αναγνωρίστηκε ως σημείο αναφοράς για τη θεατρική πρόσληψη του «Ερωτόκριτου» λόγω της σωστής ισορροπίας του συμβολικού και του ρεαλιστικού στοιχείου, της δουλεμένης χορογραφίας, της εικονικού ηθοποιίας και του εξαιρετού ελεγειακού λυρισμού.

Είναι η καλύτερη παράσταση Ερωτόκριτου από όλες όσες έχω δει στη ζωή μου, με σωστή ισορροπία του συμβολικού και του ρεαλιστικού στοιχείου, απλά σκηνικά και στολές (που αφήνουν να επικρατεί ο λόγος), σωστή ηθοποιία και εκφορά των στίχων (η αχίλλειος πτέρνα των παραστάσεων Κρητικής λογοτεχνίας από άλλους), σωστή αξιοποίηση του θεατρικού στοιχείου, ωραία ευρήματα όπως η εισαγωγή χορού και η κίνησή του με συμμετοχή στη δράση, καλή και συγκινητική μουσική στις κατάλληλες στιγμές. Μου άρεσε ακόμη και ο κυπριακός τόνος κάπου-κάπου (στο είντα).

Στυλιανός Αλεξίου, Ομότιμος καθηγητής
Πανεπιστημίου Κρήτης, Ηράκλειο, 28-8-2005

Το όλο πράγμα αποκτά μάλιστα ευρύτερες διαστάσεις, αν αναλογιστούμε ότι η προσπάθεια επιχειρείται από φοιτητές της Κύπρου, γεγονός που σημαίνει την ανίχνευση εκ μέρους του Εργαστηρίου μιας διασπαρμένης σε χρόνο και τόπο ιθαγένειας μέσα από την προσέγγιση του ιδιώματος του Ερωτόκριτου. Ο σεβασμός για τη μια ντοπιολαλιά επιστρέφει έτσι ως σεβασμός για την άλλη και η πρώτη εκτίμηση για το ιδίωμα του κρητικού κειμένου γίνεται η βάση για την κατάκτηση της αυτοεκτίμησης και ακόμη της αυτοσυνειδησίας των Κυπρίων φοιτητών. Η παράσταση των σπουδαστών της Κύπρου υπήρξε μαζί φιλολογική άσκηση και θεατρικό σεμινάριο. [...]

Γρηγόρης Ιωαννίδης, περ. ANTI, τχ. 852,
Αθήνα, 7-10-2005, σ. 58

Είναι αληθινή παιδαγωγική προσφορά η εκάστοτε εμπλοκή των φοιτητών του Πανεπιστημίου Κύπρου στα κλασικά κείμενα. Μετά το Χρονικόν του Μαχαιρά, ο ποιητής, μελετητής και πανεπιστημιακός δάσκαλος Μιχάλης Πιερίης έφερε στην Αθήνα μια παραγωγή Ερωτόκριτου. Η παιδεία των νέων αλλά και μια νέα δική του πρόταση ως προς τη διασκευή του προδρομικού αλλά και τεράστιου τούτου έργου ήταν τα προτάγματα του εγχειρήματος. Διασκευή-πρόκληση, που κάλλιστα μπορεί να απευθυνθεί μελλοντικά και σε επαγγελματικούς θιάσους, συμπτύσσει το επικό υλικό εις τρόπον ώστε να δημιουργηθεί μια ανανεωμένη φόρμα που να ακουμπάει περισσότερο στο ερωτικολυρικό στοιχείο και συμπληρωματικά μόνο στο σκηνικά δύστροπο και νατουραλιστικό πολεμικό. [...] Η παράσταση οργανώθηκε περίπου ως επική όπερα, όπου το ύφος και η γλώσσα του Κορνάρου έδεσαν αρμονικά με οικεία τους στοιχεία. Με χωρισμένους σε τρεις τους ρόλους της Αρετούσας και σε δύο του Ερωτόκριτου, η παράσταση διέθετε δραματική κινητικότητα και ρυθμολογική πυκνότητα.

Γιάννης Βαρβέρης, εφ. Η Καθημερινή,
Αθήνα, 6 -11-2005

ΔΙΑΝΟΜΗ

(κατά σειρά εμφάνισης)

Ποιητής: Στέφανος Πελεκανής

Κορυφαία Χορού: Μαρία Χριστοδούλου

Ερωτόκριτος: Γρηγόρης Παπαγρηγορίου

Πολύδωρος: Μιχάλης Φιλιππάκης

Αρετούσα Α': Στέλλα Βλαστάκη

Νένα: Μύρια Χατζημαθαίου

Ηράκλης: Σταύρος Αροδίτης

Σολντάδοι: Χαρίτων Ιωσηφίδης, Χριστόδουλος Σαντζιάκκης, Μιχάλης Γιάγκου, Χριστόφορος Χατζηχριστοφόρου, Θεοφάνης Παναγή

Μάνα Ερωτόκριτου: Μαρία Θεοφάνους

Διαλαλητής: Πρόδρομος Αλαμπρίτης

Δημοφάνης: Μιχάλης Φιλιππάκης

Αντρόμαχος: Θεοφάνης Παναγή

Δρακόκαρδος: Χριστόδουλος Σαντζιάκκης

Πιστόφορος: Χριστόφορος Χατζηχριστοφόρου

Κυπρίδημος: Στέφανος Πελεκανής

Σπιθόλιοντας: Δημήτρης Πιτσιλλής

Χαρίδημος: Χαρίτων Ιωσηφίδης

Αρτέμη: Ευτυχία Γεωργίου

Αρετούσα Β': Νατάσα Καυκαλιά

Αρετούσα Γ': Χριστίνα Πιερή

Κριτίδης: Χαρίτων Ιωσηφίδης

Βλαντίστρατος: Πρόδρομος Αλαμπρίτης

Αρίστος: Δημήτρης Πιτσιλλής

ΧΟΡΟΣ

Μαρία Χριστοδούλου, Ευτυχία Γεωργίου, Γεωργία Χατζηνικολάου, Μαρία Θεοφάνους, Κωνσταντίνα Κωνσταντίνου, Μιχαέλλα Πρωτοπαπά, Νικολέτα Σιάνου, Άντρη Χατζηγεωργίου, Ιωάννα Ιωάννου.

INFO

Café Balkan

Based in Cyprus but influenced by the music of the world, Café Balkan explore topics related to migration, cultural heritage, language, identity and cohabitation, focusing on songs from the Eastern Mediterranean and North-western Macedonia, as well as from the wider Balkan Peninsula.

Alexandros Gagatsis: vibraphone
Vassilis Kommatas: reeds
Glafkos Kontemeniotis: piano
Apostolos Sideris: double bass
Ioannis Vafeas: drums
Pavlina Konstantopoulou: vocals

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Αλέξανδρος Γαγάτσης: βιμπράφωνο
Βασίλης Κομματάς: πνευστά
Γλαύκος Κοντεμενιώτης: πιάνο
Απόστολος Σιδέρης: κοντραμπάσο
Ιωάννης Βαφέας: τύμπανα
Παυλίνα Κωνσταντοπούλου: τραγούδι

Παυλίνα Κωνσταντοπούλου

Καφέ Μπαλκάν

Πέντε χρόνια μετά από την τελευταία εμφάνισή τους στο Αρχοντικό Αξιοθέας, οι «Καφέ Μπαλκάν» επιστρέφουν στην Κύπρο με καινούργιο υλικό, συνοδευόμενοι από την Παυλίνα Κωνσταντοπούλου στο τραγούδι και παισιωμένοι από τον Απόστολο Σιδέρη στο κοντραμπάσο και τον Ιωάννη Βαφέα στα τύμπανα.

Πιστοί στις αξίες που διαπραγματεύονται από την ίδρυση του σχήματος και επωφελούμενοι από την πολυπολιτισμικότητα που τους χαρακτηρίζει, αλλά και από τη συνύπαρξη μουσικών που εργάζονται στο εξωτερικό και καλλιτεχνών που διατρέπουν στην Κύπρο, τα μέλη του Καφέ Μπαλκάν έχουν καλλιεργήσει μια διαπολιτισμική συνεργασία, εξερευνώντας μέσω της μουσικής θέματα μετανάστευσης, πολιτιστικής κληρονομιάς, γλώσσας, ταυτότητας και συμβίωσης.

Ένα σχήμα με βάση την Κύπρο αλλά επηρεασμένο από τις μουσικές του κόσμου, το Καφέ Μπαλκάν παρουσιάζει φέτος υλικό από την προηγούμενη και νέα του δουλειά, εστιάζοντας σε τραγούδια από την Ανατολική Μεσόγειο και τη βορειοδυτική Μακεδονία, καθώς και σε σκοπούς από την ευρύτερη Χερσόνησο του Αίμου.

Ο Σόλωνας Μιχαηλίδης διευθύνει τη Χορωδία Άρη Λεμεσού, η οποία ιδρύθηκε από τον ίδιο το 1938/39.

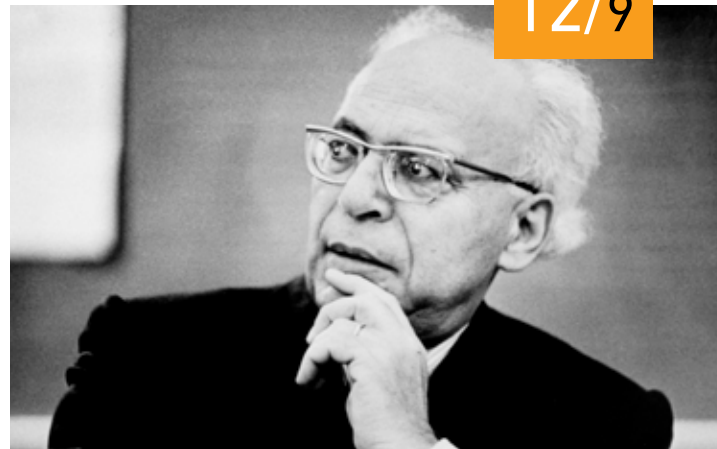
INFO

Honouring Solon Michaelides

A tribute to the great Cypriot composer, musicologist, conductor, teacher and visionary Solon Michaelides, whose work has been significant for the development of musical education and artistic activity in Cyprus.

The life and work of the composer will be presented by Georgia Michaelidou, President, and Mikis Michaelides, Vice President of the Solon Michaelides Cultural Foundation.

Selected works by Solon Michaelides for strings, voice, piano and choir will be performed by the Prometheas String Quartet, the soprano Theodora Raftis, the pianist Helene Mouzala and the Choir of the Nicosia Lyceum with Rena Stylianou on the piano, under the baton of Loizos Loizou.

Συναυλία μνήμης Σόλωνα Μιχαηλίδη

Το Πολιτιστικό Φεστιβάλ του Πανεπιστημίου Κύπρου τιμά τον μεγάλο Κύπριο συνθέτη, μουσικολόγο, μαέστρο, δάσκαλο και οραματιστή Σόλωνα Μιχαηλίδη με αφορμή τα σαράντα χρόνια της απουσίας του.

Η εκδήλωση, η οποία πραγματοποιείται με πρωτοβουλία του Πολιτιστικού Ιδρύματος «Σόλων Μιχαηλίδης», είναι ένας ελάχιστος φόρος τιμής στην πολύπλευρη προσωπικότητα του κορυφαίου μουσουργού, το έργο του οποίου υπήρξε καθοριστικό για την εξέλιξη της μουσικής παιδείας και της καλλιτεχνικής δραστηριότητας στην Κύπρο με συμφωνικά έργα, όπερες και ορατόρια.

«Θα δουλεύω μέχρι την τελευταία μου πνοή, μόνο έτσι νικάς τον θάνατο αφήνοντας πίσω σου ένα έργο και ένα όνομα.»

Σόλων Μιχαηλίδης
(Λευκωσία 12/11/1905 – Αθήνα 10/9/1979)

Α' Μέρος

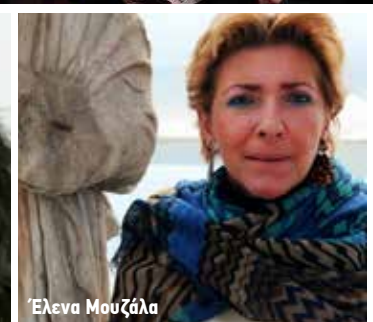
1. Χαιρετισμός από τη Γεωργία Μιχαλίδου, Πρόεδρο του Πολιτιστικού Ιδρύματος «Σόλων Μιχαλίδης».
2. Παρουσίαση οπτικογραφημένων συνεντεύξεων του Σόλωνα και της Καλλιόπης Μιχαλίδη.
3. «Σόλων Μιχαλίδης, ο άνθρωπος και ο καλλιτέχνης» ομιλία από τον Μίκη Μιχαλίδη, Αντιπρόεδρο του Πολιτιστικού Ιδρύματος «Σόλων Μιχαλίδης».

Β' Μέρος

1. Καλλιτεχνικό πρόγραμμα με έργα του συνθέτη για έγχορδα, φωνή, πιάνο και χορωδία.
2. Ερμηνεύουν το κουαρτέτο εγχόρδων «Προμηθέας», η σοπράνο Θεοδώρα Ράφτη, η πιανίστρια Έλενα Μουζάλα και η χορωδία του Μουσικού Λυκείου Λευκωσίας με τη Ρένα Στυλιανού στο πιάνο, υπό τη διεύθυνση του Λοίζου Λοίζου.

Θεοδώρα Ράφτη

Έλενα Μουζάλα

Κουαρτέτο εγχόρδων «Προμηθέας»

Ο συνθέτης, μάεστρος και μουσικολόγος Σόλων Μιχαηλίδης γεννήθηκε στη Λευκωσία στις 12 Νοεμβρίου 1905. Αριστούχος απόφοιτος του Παγκυπρίου Γυμνασίου, σπούδασε το 1927–1930 στο Trinity College of Music του Λονδίνου πιάνο, σύνθεση και διεύθυνση ορχήστρας. Συνέχισε το 1930–1934 στην École Normale de Musique, το Institut de Pédagogie Musicale και το Schola Cantorum του Παρισιού, ανώτερα θεωρητικά, πιάνο, σύνθεση και διεύθυνση ορχήστρας με κορυφαίους καθηγητές όπως τη Nadia Boulanger τον Alfred Cortot, Guy de

Lioncourt και άλλους.

Μετά το τέλος των σπουδών του, παρά τις προτάσεις μεγάλων Γάλλων συνθετών να μείνει και να διδάξει στο Παρίσι, επέστρεψε στην Κύπρο το 1934. Ίδρυσε αμέσως το Ωδείο Λεμεσού, τον Σύλλογο Συναυλιών Λεμεσού και το 1935, την πρώτη Συμφωνική Ορχήστρα, δημιουργώντας έτσι μια εξαιρετικά σημαντική μουσική κίνηση στην πόλη και σε ολόκληρο το νησί. Από το 1941 μέχρι το 1956 δίδαξε μουσική στο Λάνιτειο Γυμνάσιο Λεμεσού.

Το 1957, ύστερα από επανειλημμένες προσκλήσεις του Υπουργείου Εθνικής Παιδείας της Ελλάδας, ανέλαβε τη διεύθυνση του Κρατικού Ωδείου Θεσσαλονίκης, όπου ταυτόχρονα δίδασκε ανώτερα θεωρητικά, σύνθεση και διεύθυνση ορχήστρας. Το 1959 ίδρυσε τη Συμφωνική Ορχήστρα Βορείου Ελλάδος (τη μετέπειτα Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης) της οποίας υπήρξε Αρχιμουσικός και Γενικός Διευθυντής μέχρι την αφυπηρέτησή του το 1970.

Μετακόμισε στην Αθήνα όπου συνέχισε τις καλλιτεχνικές του δραστηριότητες. Άφησε την τελευταία του πνοή στις 10 Σεπτεμβρίου 1979.

Κατά τη διάρκεια της επαγγελματικής του ζωής, προσκλήθηκε επανειλημμένως να διευθύνει ορχήστρες στην Ευρώπη, την Αμερική και την Ασία. Από το 1946 υπήρξε συνεργάτης του BBC και φιλοξενούμενος ομιλητής σε αμερικανικά πανεπιστήμια (Γέιλ, Μάρσαλ κ.ά.). Έδωσε διαλέξεις σε μουσικά συνέδρια στην Ευρώπη (Βασιλεία, Βενετία, Βιέννη, Βρυξέλλες, Λιέγη, Λονδίνο, Όσλο), Καναδά (Κεμπέκ) και στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής (Νέα Υόρκη κ.α.).

Οι συνθέσεις του Σόλωνα Μιχαηλίδη έτυχαν διεθνούς αναγνώρισης και πολλά έργα του, κυρίως συμφωνικά, έχουν εκτελεστεί στην Ευρώπη (Ελλάδα, Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία, Ελβετία, Ιταλία, Ρουμανία), την Αμερική και την Ασία. Έργα του έχουν εκδοθεί από την Ένωση Ελλήνων Μουσουργών, από

το Υπουργείο Εθνικής Παιδείας της Ελλάδας και από ξένους μουσικούς οίκους. Τα μουσικολογικά του άρθρα έχουν δημοσιευθεί σε ελληνικά, γαλλικά και αγγλικά περιοδικά.

Από το 1948 μέχρι το 1968 υπήρξε μέλος του Διεθνούς Συμβουλίου Δημοτικής Μουσικής στο Λονδίνο. Διετέλεσε επίσης μέλος κριτικών επιτροπών σε διεθνείς μουσικούς διαγωνισμούς (Atrezzo, Bolzano, Varna, Montreux),

Το 1952 του απονεμήθηκε ο τίτλος του *Honorary Fellow* του Trinity College of Music του Λονδίνου και το 1996 της Αμερικανικής Εθνομουσικολογικής Εταιρείας.

Το 1965 τιμήθηκε από το ελληνικό κράτος με το Παράσημο του *Ταξίαρχου του Φοίνικος*.

Βραβεύθηκε από την Ακαδημία Αθηνών το 1974 για τη γενική μουσική του δραστηριότητα στην Ελλάδα και το 1977 για την εγκυκλοπαίδειά του *The Music of Ancient Greece*.

Ο Σόλων Μιχαηλίδης ως συνθέτης συνεχίζει την ελληνική παράδοση της Εθνικής Σχολής. Χρησιμοποιεί τους αρχαίους ελληνικούς τρόπους και παίρνει στοιχεία από τη δημοτική και τη βυζαντινή μουσική. Στη μουσική του είναι εμφανής η επίδραση του γαλλικού ιμπρεσιονισμού.

Έγραψε πολλά μουσικολογικά έργα για τη δημοτική μουσική τόσο της Ελλάδας, όσο και άλλων χωρών. Στα πιο σημαντικά του έργα συγκαταλέγονται η *Αρμονία της Σύγχρονης Μουσικής* (1945) και η *Εγκυκλοπαίδεια της Αρχαίας Ελληνικής Μουσικής* (1982).

Το συνθετικό του έργο περιλαμβάνει συμφωνικά έργα, καντάτες, όπερα, κονσέρτο για πιάνο, μουσική δωματίου, τραγούδια και έργα για χορωδία. Είναι ο πρώτος συνθέτης που μελοποίησε στίχους για τετράφωνη χορωδία από τη *Ρωμοσσύνη* του Βασίλη Μιχαηλίδη (1975).

Τα πιο σημαντικά από τα έργα του είναι: δύο συμφωνικές εικόνες *Αυγή στον Παρθενώνα* και *Το Πανηγύρι της Κακάβας* (1936), τα συμφωνικά ποιήματα *Η Ζωή εν Τάφω* (1933) και τα *Κυπριακά Ελευθέρια* (1957), η *Αρχαϊκή Σουίτα* (1954), *In Memoriam* (1974), η όπερα *Οδυσσέας* (1950), το μπαλέτο *Ναυσικά* (1950), οι καντάτες *Ο Τάφος* (1936) και *Ύμνος και Θρήνος για την Κύπρο* (1974), το *Κονσέρτο για πιάνο* (1966).

Από τη μουσική δωματίου ξεχωρίζουν το *Κουαρτέτο εγχόρδων*, το *Τρίο με πιάνο* και από τα τραγούδια του *Η προσευχή του ταπεινού* και το *Κερύνεια μου*.

Γεωργία Μιχαηλίδου

INFO

Ecce Luminae: Prometheus Bound
by Christodoulos Galatopoulos
THEPAK

Adaptation, stage direction: Michalis Pieris

Music: Christos Pittas

Set and costumes: Christos Lysiotis

Choreography: Persa Stamatopoulou

Light design: Carolina Spyrou

Production manager, assistant director: Stamatia Laoumtzi

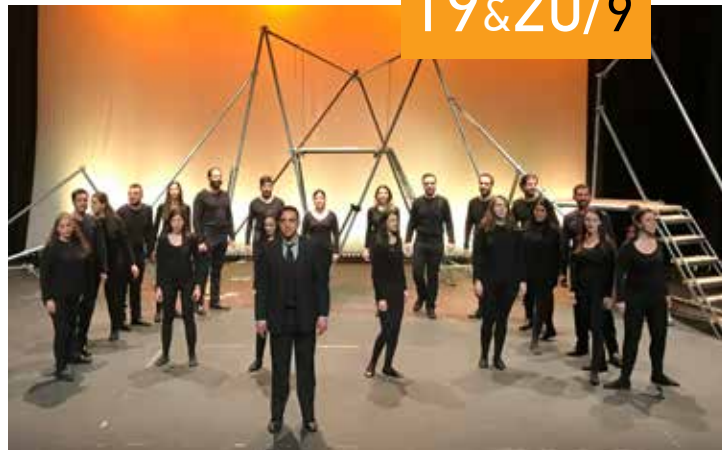
Video art: Zedem Media

Sound: Stamatia Laoumtzi, Marian Aroditi

Technical support: Kyriakos Kakoullis

The latest production of THEPAK, which brings to stage the outstanding work of the poet, intellectual and former Mayor of Paphos, Christodoulos Galatopoulos (1902-1953) that follows the model of Dante and Milton and reaches out to every corner of the earth: from the Ancient Greek world to the mythology of Peru and the Incas, from Japan to the Indians of the Americas and to Scandinavian myths.

In Greek

Παγκόσμιον Άσμα του Χριστόδουλου Γαλατόπουλου
Θεατρικό Εργαστήρι Πανεπιστημίου Κύπρου

Η πιο πρόσφατη παραγωγή του Θεατρικού Εργαστηρίου του Πανεπιστημίου Κύπρου με την οποία το Θ.Ε.ΠΑ.Κ. συνεχίζει τη μακρόχρονη προσπάθειά του για την ανάδειξη λιγότερο γνωστών λογοτεχνικών κείμενων, παρουσιάζοντας επί σκηνής τη δραματοποίηση του κορυφαίου έργου «Παγκόσμιον Άσμα-Προμηθέας Δεσμώτης» του ποιητή, λόγιου και αγωνιστή κατά της αποικιοκρατίας, Χριστόδουλου Γαλατόπουλου (1902-1953), ο οποίος υπήρξε και επί μία δεκαετία (1943-1953) Δήμαρχος της Πάφου.

Γραμμένο με γνήσια ποιητική ορμή, το πρωτείο αυτό έργο αποτελεί μια επαναπραγμάτευση του μύθου του Προμηθέα, συνθεμένη στο πρότυπο του Δάντη και του Μίλτωνα, που απλώνεται σε κάθε γωνιά της υφής: από τον αρχαίο ελληνικό κόσμο έως τη μυθολογία του Περού και των Ίνκας, από την Ιαπωνία έως τους Ινδιάνους της Αμερικής και τους Σκανδιναβικούς μύθους. Το έργο εμπεριέχει ικανή ποσότητα θεατρικής ύλης που διευκόλυνε τη δραματική προσαρμογή του, ενώ η παράστασή του, καρπός πολύχρονου μόχθου εκ μέρους του Θεατρικού Εργαστηρίου του Πανεπιστημίου Κύπρου, θα προσθέσει στο ρεπερτόριο του κυπριακού και του νεοελληνικού θεάτρου ένα πολύ σημαντικό κείμενο, ανάλογο και εν πολλοίς ποιητικά ισότιμο προς αντίστοιχα έργα με τα οποία έχουν πλουτίσει τη νεοελληνική γραμματεία ο Άγγελος Σικελιανός και ο Νίκος Καζαντζάκης.

Η προσπάθεια της δραματοποίησης του κειμένου κράτησε δύο σχεδόν χρόνια, και αποτελεί ένα πρωτότυπο εγχείρημα βασισμένο σε διεξοδική φιλολογική μελέτη όλου του έργου του Γαλατόπουλου, η οποία τονίζει την ευρωπαϊκή διάσταση, την πολυπολιτισμικότητα, τη λογοτεχνική αξία αλλά και την ιστορική σημασία του Άσματος για την αυτογνωσία και την εμβάθυνση της εθνικής ταυτότητας του λαού της Κύπρου. Η δραματοποίηση ακολούθησε την καθιερωμένη και δοκιμασμένη προσέγγιση που χαρακτηρίζει τη δραστηριότητα του Θ.Ε.ΠΑ.Κ. τα τελευταία 20 χρόνια και βασίζεται σε συνεχή και επίμονη έρευνα του λογοτεχνικού κειμένου.

Τελευταίο επίτευγμα του Θ.Ε.ΠΑ.Κ. –κι ίσως ένα από τα σημαντικότερα– είναι η ανάδειξη του «Παγκόσμιου Άσματος» (ή Ecce Luminae) του Χριστόδουλου Γαλατόπουλου, ενός έργου που παραδόξως έμεινε ανέκδοτο για πάνω από επτά δεκαετίες και πέντε από τον πρόωρο θάνατο του σπουδαίου λόγιου, πολιτευτή και πρώην δημάρχου Πάφου, το 1953. Ο Γαλατόπουλος ήταν εξ αγχιστείας θείος του Μιχάλη Κακογιάννη, αφού είχε παντρευτεί την αδερφή του πατέρα του σκηνοθέτη. Και λέγεται ότι λίγους μήνες πριν πεθάνει πρόλαβε να επηρεάσει μ' έναν αιχμηρό αντιποικιοκρατικό λόγο στις διαδηλώσεις που ακολούθησαν τα βρετανικά πανηγύρια για τη στέψη της Ελισάβετ, τον τρυφερό έφηβο Ευαγόρα Παλληκαρίδη.

Αυτά όμως έχουν ιστορική σημασία. Λογοτεχνική και εν προκειμένω θεατρική αξία έχει το γεγονός ότι το Θ.Ε.ΠΑ.Κ. πήρε τη μεγάλη απόφαση ν' αναδείξει περαιτέρω ένα κείμενο που ολοκληρώθηκε στη φυλακή, σφυρηλατημένο από τον παλμεροκρατικό ζυγό. Να αντλήσει από την ικανή ποσότητα δραματουργικής ύλης του κειμένου και υπό την επιμελητική καθοδήγηση του καθηγητή Μιχάλη Πιερή να αναζητήσει ανάμεσα στους 10.985 ανομοιοκατάληκτους στίχους αυτού του νεότερου κυπριακού έπους τη συμπυκνωμένη ερευνητική ατραπό προς το σανίδι.

Η πρόθεση του ποιητή να επαναδιαπραγματευτεί τον μύθο του Προμηθέα με ορθάνοιχτους ορίζοντες και με επιρροές από την παγκόσμια μυθολογία και λογοτεχνία και να την εντάξει στο κυπριακό δράμα της εποχής του –π.χ. ο ανατριχιαστικός παραλληλισμός του κυνικού και βάνουσου Δία με την αποικιοκρατική κυβέρνηση– είναι σαφής στην πρόταση του Θ.Ε.ΠΑ.Κ. Και δικαιολογεί τον πόθο των εμπλεκομένων να δραματοποιήσουν αυτό το σπουδαίο έργο, αρχικά στο πλαίσιο του Πάφου 2017 και στη συνέχεια καθιερώνοντάς το στο δημιουργικό σύμπαν των παραστάσεων του Εργαστηρίου.

Ο Μιχάλης Πιερής πιστεύει ότι το έργο και συνεπώς η παράσταση αλλάζει την υφιστάμενη εικόνα για την προσφορά της Κύπρου στην ευρύτερη νεοελληνική λογοτεχνία, όντας η πιο γόνιμη και φιλόδοξη ποιητική δημιουργία του είδους της και δυναμικά ισότιμη με αντίστοιχα έργα του Σικελιανού και του Καζαντζάκη. Εννοείται ότι περιπτώσεις τέτοιων κειμένων και η πρόσληψή τους είναι η χαρά της ακαδημαϊκής έρευνας. Όμως, χωρίς διόλου να υποτιμώ την ασκητική προσήλωση και το πάθος των ερασιτεχνών ηθοποιών, εκτιμώ ότι επιβάλλεται να διδαχθεί και ν' αναδειχτεί στο πλαίσιο ενός φιλόδοξου, πλήρως επαγγελματικού θεατρικού πρότζεκτ.

Γιώργος Σαββινίδης, Περ. DownTown,
8-7-2018

Παγκόσμια πρώτη: 15.12.2017, Μαρκίδειο Θέατρο, στο πλαίσιο των εκδηλώσεων για την Πολιτιστική Πρωτεύουσα της Ευρώπης - ΠΑΦΟΣ2017

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Δραματική προσαρμογή, σκηνοθεσία: Μιχάλης Πιερός

Μουσική: Χρήστος Πήττας

Σκηνικά-Κουστούμια:

Χρίστος Λυσιώτης

Επιμέλεια κίνησης:

Πέρσα Σταματοπούλου

Σχεδιασμός φωτισμού:

Καρολίνα Σπύρου

Υπεύθυνη παραγωγής, βοηθός σκηνοθέτης: Σταματία Λαουμτζή

Video Art: Zedem Media

Χειρισμός ήχου:

Σταματία Λαουμτζή,

Μάριαν Αροδίτη

Τεχνική υποστήριξη:

Κυριάκος Κακουλλής

ΕΡΜΗΝΕΥΟΥΝ

Προμηθέας: Σταύρος Αροδίτης

Μάντης Γαληνός: Χαρίτων Ιωσφιδής

Ποιητής: Γρηγόρης Παπαγρηγορίου

Κορυφαία Α΄: Μύρια Χατζημαθαίου

Κορυφαία Β΄: Μαρία Χριστοδούλου

Κορυφαίος Α΄: Μιχάλης Γιάγκου

Κορυφαίος Β΄: Σολομών

Κουντούρης

Δίας: Δημήτρης Πιτσιλλής

Ηρακλής: Πρόδρομος Αλαμπρίτης

Κοκυτός (ποτάμι του Άδη): Λούης

Γαβριήλ

Μοναξιά: Γεωγία Χατζηνικολάου

Σκοτάδι: Άντρη Χατζηγεωργίου

Ωκεανίδες: Ιωάννα Ιωάννου,

Κωνσταντίνα Κωνσταντίνου,

Μιχαέλλα Πρωτοπαπά

Κορυφαία Ωκεανίδων: Νατάσα

Καυκαλιά

Χορός:

Έφη Γαβριήλ, Λούης Γαβριήλ,

Ευτυχία Γεωργίου, Μιχάλης Γιάγκου,

Μαρία Θεοφάνους, Ιωάννα Ιωάννου,

Νατάσα Καφκαλιά, Σολομών

Κουντούρης, Αθήνος Κωνσταντινίδης,

Κωνσταντίνα Κωνσταντίνου,

Κωνσταντίνος Κωνσταντίνου,

Θεοφάνης Παναγή,

Μιχαέλα Πρωτοπαπά,

Χριστόδουλος Σαντζιάκκη,

Νικολέτα Σιάνου,

Άντρη Χατζηγεωργίου,

Γεωργία Χατζηνικολάου

INFO

**The Ballad of the Bridge
THEPAK**

Adaptation, stage direction: Michalis Pieris
 Music: Evagoras Karageorgis
 Set and props: Christos Lysiotis
 Costumes: Eliana Chrysostomou,
 Marina Kleanthous
 Choreography: Michalis Pieris
 Kinesiology: Arianna Ikonou
 Light design: Yorgos Koukoumas
 Production manager, assistant director:
 Stamatia Laoumtzi

A stage adaptation of some of the most expressive versions of the famous Greek folk ballad "The Bridge at Arta" as preserved in Cyprus, Pontus, Crete, and Epirotic Greece.

In Greek

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Δραματική προσαρμογή,
σκηνοθεσία: Μιχάλης Πιερής
Μουσική: Ευαγόρας Καραγιώργης
Σκηνικά: Χρίστος Λυσιώτης
Κουστούμια: Ηλιάννα Χρυσοστόμου,
 Μαρίνα Κλεάνθους
Επιμέλεια κίνησης:
 Αριάννα Οικονόμου
Σχεδιασμός φωτισμού:
 Γιώργος Κουκουμάς
Υπεύθυνη παραγωγής, βοηθός
σκηνοθέτης: Σταματία Λαουμτζή

Το Άσμα του Γιοφυριού

Θεατρικό Εργαστήρι Πανεπιστημίου Κύπρου

Το Πολιτιστικό Κέντρο του Πανεπιστημίου Κύπρου συνεχίζει τη γόνιμη συνεργασία του με την εταιρεία Medochemie με μια σειρά από παραστάσεις του καταξιωμένου έργου του Θ.Ε.ΠΑ.Κ. «Το Άσμα του Γιοφυριού», το οποίο εδώ και 16 χρόνια κρατά αμείωτο το ενδιαφέρον του θεατρόφιλου κοινού. Από την πρεμιέρα του το 2003, το έργο αυτό έχει διαγράψει μια σημαντική πορεία με πάνω από 50 παραστάσεις στην Κύπρο και στο εξωτερικό (Αρχαία Ολυμπία, Ποντετέρα, Κατάνια, Χανιά, Αμβούργο, Βερολίνο, Μόναχο, Λονδίνο, Γρανάδα, Βαρκελώνη, Αγία Πετρούπολη).

Πρόκειται για μια δραματική διασκευή στηριγμένη στις πιο εκφραστικές παραλλαγές του γνωστού ελληνικού δημοτικού τραγουδιού «Το Γιοφύρι της Άρτας» από την Κύπρο, τον Πόντο, την Κρήτη και την Ηπειρωτική Ελλάδα. Κάτι παραπάνω από ένα απολαυστικό θεατρικό δρώμενο, η παράσταση αποτελεί γόνιμη εκπαιδευτική εμπειρία, αφού δίνει την ευκαιρία σε μαθητές, φοιτητές και εκπαιδευτικούς να έλθουν σε επαφή με κρίσιμους προβληματισμούς που προκύπτουν από τη μελέτη του δημοτικού τραγουδιού, όπως οι διάφορες παραλλαγές του ίδιου θέματος, καθώς και ζητήματα που άπτονται της ιστορικής, κοινωνικής και ιδεολογικής προοπτικής που διανοίγει η δημιουργική προσέγγιση των δημοτικών μας τραγουδιών. Παράλληλα, παρέχεται στον θεατή η δυνατότητα να παρακολουθήσει μια νεότερη σκηνή

νική ερμηνεία του δημοτικού μας τραγουδιού μέσα στα συμφραζόμενα, τις αναζητήσεις και τις συλλογικές απορίες, της δικής μας εποχής.

Η μουσική της παράστασης εκτελείται ζωντανά από τον συνθέτη Ευαγόρα Καραγιώργη (λαούτο) και τους μουσικούς Γιώργο Χόπλαρο (βιολί), Κυριάκο Αργυρού (κλαρίνο) και Χριστόδουλο Σαντζιάκκη (νταούλι).

*

Το τραγούδι και μαζί του ο χρόνος στην παράσταση δεν κινούνται σε ευθεία γραμμή, αλλά όπως στην αρχαία μυθική αντίληψη μοιάζουν με το ουράνιο στερέωμα όπου τα γεγονότα δεν διαδέχονται το ένα το άλλο, αλλά συνυπάρχουν όπως οι αστερισμοί. Το δεύτερο στοιχείο του προλόγου —ο ήχος του αργαλειού— εμβάζει το συμβολισμό της ύφανσης, από αρχαιοτάτων χρόνων στενά συνδεδεμένο με την ιδέα της μοίρας, λειτουργεί όμως και ως σκηνοθετική δήλωση για τον ρυθμό και την τεχνική που έχουν επιλεγεί για την παράσταση. Ο επίμονος ρυθμικός ήχος και η παράλληλη αργή (στα όρια της ακινησίας) κίνηση του χορού λειτουργούν ως θάλαμος αποσυμπίεσης από τη ρηχή υπερκινητικότητα της σύγχρονης σκέψης και μετά απ' αυτό ευκολότερα βυθιζόμαστε στα βαθιά και σκοτεινά νερά του κειμένου. [...]

Η παραγωγή του Θ.Ε.ΠΑ.Κ. μας έφερε σε επαφή με πράγματα που αξίζουν.
Νόνα Μολέσκη, εφ. Ο Φιλελεύθερος,
Λευκωσία, 21-07-2003

Τον δωρικό λόγο των δημοτικών τραγουδιών υπηρέτησε με πιστότητα η λιτή, δωρική σκηνοθεσία του Μιχάλη Πιερή. Έντυσε με γλυκούς αρμονικούς ήχους η εξαίσια ζωντανή μουσική του Ευαγόρα Καραγιώργη, που σε άλλες δουλειές του Θ.Ε.ΠΑ.Κ. έχει κερδίσει το κοινό με τη γλυκιά αρμονία της. Η σκηνογραφική-ενδυματολογική προσέγγιση του Χρίστου Λυσιώτη με παραδοσιακές πινελιές στον συνολικό πίνακα του έργου, ανάδειξε το ήθος και το ύφος της σκηνοθεσίας. Κυρίαρχο στοιχείο κι εδώ ο κυπριακός αργαλειός με τα νήματά του, όπου υφαίνεται η παράδοση των αιώνων. Τέλος τα παιδιά, τα νιάτα της Κύπρου, που σπουδάζουν στο εκεί Πανεπιστήμιο, υπηρέτησαν πιστά με τις υποκριτικές ερμηνείες τους το μύθο του γιοφυριού και ενσάρκωσαν πειστικά τα πρόσωπα του έργου.

Γιώργος Καλογεράκης, εφ. Ρεθυμνιώτικα Νέα,
1-09-2004

Η παράσταση του Θ.Ε.ΠΑ.Κ. Το Άσμα του Γιοφυριού, είναι υφασμένη —ο ήχος του αργαλειού υποστηρίζει το βηματισμό της παράστασης, όπως οι χτύποι της καρδιάς το βηματισμό του ατόμου— με απείρητη λιτότητα και ελεγειακό τόνο, με ζωγραφική εικονοποιία όπως τα ζωντανά ταμπλώ της εικαστικής, με το αγαπητικό εκείνο πνεύμα της ομάδας που μας πάει στην αλήθεια και την καθαρότητα της πρωτογενούς όρασης του κόσμου και της εννοιακής πρόσληψης και απόδοσής του σε μορφές Τέχνης. [...]

Στα μάτια του θεατή καθώς κυλούσε η παράσταση με τα είκοσι αγόρια και κορίτσια του Πανεπιστημίου Κύπρου να την υπηρετούν με έλλογο διονυσιακό μένος, παρήλαυε αυτούσιος ο σταυρωμένος κόσμος της Κύπρου, «ο κόσμος του Ομήρου» κατά τον ποιητή».

Ζήνων Ζαννέτος, εφ. Κρητική Επιθεώρηση,
Ρέθυμνο, 28-08-2004

Τα τελευταία χρόνια ο καθηγητής Μιχάλης Πιερής κώνεται βαθιά μέσα στην ποίηση κι η ανάγνωσή του καταλήγει σε μια δραματική σύνθεση που εντυπωσιάζει με την πρωτοτυπία της και τον τρόπο που βγάζει στην επιφάνεια μηνύματα που διαφορετικά θα μπορούσαν να περάσουν απαρατήρητα. Έχοντας στο πλευρό του ένα μουσικοσυνθέτη όπως τον Ευαγόρα Καραγιώργη που πατά γερά στις ρίζες της παραδοσιακής μας μουσικής για να ξεπεταχτεί σε χώρους μιας εκφραστικής έντεχνης μουσικής, κατορθώνει να ξεπερνά σκοπέλους, που θεωρητικά τουλάχιστον, ένα τέτοιο εγχείρημα θα μπορούσε να παρουσιάσει. [...] Η χρησιμοποίηση του τελετουργικού στοιχείου σαν οργανικού μέρους της παράστασης μας πάει σε άλλου είδους θέατρο, κάτι που το σύγχρονο δυτικοευρωπαϊκό και αμερικάνικο θέατρο στις πιο πολλές περιπτώσεις άφησε ανεκμετάλλευτο. [...]

Το νήμα, φυσιολογική επέκταση του αργαλειού σε μια συνειρμική συσχέτιση, χρησιμοποιήθηκε έντεχνα από τον σκηνοθέτη για να «νηματεύσει» τις τρεις γυναικείες μορφές που θάφτηκαν στα θεμέλια των τριών γιοφυριών που το στερέωμα τους στηρίχτηκε σ' αυτή την πρωτόγονη ανθρωποθυσία, όπως «νηματώνεις» μίαν εκκλησία, αιώνιο σύμβολο της ανθρωπίνης αναζήτησης διεξόδου από την αδιέξοδη πραγματικότητα του θανάτου».

Χριστάκης Γεωργίου, περ. Επί Σκηνής,
τχ. 12, Λευκωσία, Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2003, σ. 87-88

ΕΡΜΗΝΕΥΟΥΝ

Αφηγητής: Μύρια Χατζημαθαίου
Τραγουδιστής: Γρηγόρης Παπαγρηγορίου
Πρωτομάστορας Α': Χαρίτων Ιωσηφίδης
Πρωτομάστορας Β': (Κωνσταντάς): Δημήτρης Πιτσιλλής
Πρωτομάστορας Γ': Βασίλης Καραολής
Ροδαφνού: Αγγέλα Σαββίδου
Λυγερή: Στέλλα Βλαστάκη
Μαρουδικιά: Μαρία Χριστοδούλου
Μάνα (του πρωτομάστορα): Μύρια Χατζημαθαίου
Φωνή (στοιχειό): Χριστόδουλος Σαντζιάκκη
Φωνή (αρχάγγελος): Αθήνος Κωνσταντινίδης
Φωνή (πουλί): Νατάσα Καυκαλιά
Μαντατοφόρου/Καλφάδες: Αθήνος Κωνσταντινίδης, Γρηγόρης Παπαγρηγορίου
Δαφνούλα: Γεωργία Χατζηνικολάου
Μάνα (των εντοιχισμένων γυναικών): Μύρια Χατζημαθαίου

Χορός:

Πρόδρομος Αλαμπρίτης, Σταύρος Αροδίτης, Έφη Γαβριήλ, Γεωργία Λιασή, Θεοφάνης Παναγή, Στέφανος Πελεκανής, Γρηγόρης Παπαγρηγορίου, Χριστόδουλος Σαντζιάκκη, Γεωργία Χατζηνικολάου (και ο υπόλοιπος θίασος)

INFO

**The Sweet Voice of the Kemeñçe
Panagia Soumela Youth Centre**

The Panagia Soumela Youth Centre, which was founded by a group of young people with the main objective of collecting and promoting the heritage of the Pontic Greeks, presents a folkloric performance in which music and dance meet history and tradition.

**Theatre & Dance Group of the Panagia
Soumela Youth Centre**

Stage Direction: Milena Orphanidou
Choreographer: Andreas Kyprianou

Tryfon Chatzidis: vocals, kemeñçe
George Hatzidis: vocals, daouli
Christos Neanidis: vocals

Coordinator: Lina Feneridou

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

**Θεατρική & Χορευτική Ομάδα
Κέντρου Νεότητας «Παναγία
Σουμελά»**

Θεατρική Επιμέλεια:
Μιλένα Ορφανίδου

Χοροδιδάσκαλος: Αντρέας Κυπριανού

Τρύφων Χατζίδης:
τραγούδι, ποντιακή λύρα

Γιώργος Χατζίδης:
τραγούδι, νταούλι

Χρήστος Νεανίδης: τραγούδι

Υπεύθυνη συντονισμού:
Λίνα Φενερίδου

**Τη λύρας γλυκολάλεμαν
Κέντρο Νεότητας «Παναγία Σουμελά»**

Το Κέντρο Νεότητας «Παναγία Σουμελά», το οποίο ιδρύθηκε από μια ομάδα νέων με βασικό στόχο τη συλλογή και προβολή των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών του Ποντιακού Ελληνισμού, παρουσιάζει μια μουσικοχορευτική παράσταση στην οποία η αγάπη και ο χορός συναντούν την ιστορία και την παράδοση. Μέσα από θεατρικά δράματα, τραγούδια και παραδοσιακούς χορούς, το κοινό θα έχει τη δυνατότητα να γνωρίσει την ξεχωριστή αυτή πολιτισμική κληρονομιά και να ταξιδέψει πίσω στις μνήμες.

Το Κέντρο Νεότητας «Παναγία Σουμελά» εργάζεται εδώ και χρόνια για τη διατήρηση της ποντιακής παράδοσης με σεβασμό στην ιστορία και στις ρίζες του Ποντιακού Ελληνισμού, ενώ η χορευτική ομάδα του Κέντρου, η οποία αποτελείται από τρία σχήματα, έχει παρουσιαστεί με μεγάλη επιτυχία σε πολλές εκδηλώσεις σε όλη την Κύπρο και σε χορευτικά φεστιβάλ του εξωτερικού.

Η παράσταση ετοιμάστηκε ειδικά για το Πολιτιστικό Φεστιβάλ του Πανεπιστημίου Κύπρου και προβάλλει τα κύρια γνωρίσματα της ποντιακής παράδοσης, η οποία μοιράζεται αρκετά χαρακτηριστικά με την κυπριακή παράδοση, καθώς οι Έλληνες του Πόντου και οι Έλληνες της Κύπρου μοιράζονται μια κοινή μοίρα, αυτήν της προσφυγιάς και του ξεριζωμού, κοινές μνήμες, αλλά και κοινές προσδοκίες.

INFO

Fado de Portugal
Cláudia Madur

The talented fadista from Portugal, who over the last years has made a name for herself worldwide with dozens of concerts in Europe and America, returns to Axiothea where she first appeared in 2012, at the beginning of her career, to bring the feelings of nostalgia, longing, pain, happiness and love that are embodied in fado music and can be summarised with the Portuguese word saudade.

Cláudia Madur: vocals

Mario Henriques: Portuguese guitar

Bruno Brás: classical guitar

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Cláudia Madur: τραγούδι

Mario Henriques: πορτογαλική κιθάρα

Bruno Brás: κλασική κιθάρα

Η συναυλία πραγματοποιείται
σε συνεργασία με την
Πρεσβεία της Πορτογαλίας

ΠΡΕΣΒΕΙΑ ΤΗΣ
ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑΣ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

The concert is organized in
collaboration with
the Embassy of Portugal to Cyprus

Fado de Portugal
Cláudia Madur

Η γνωστή πλέον fadista από την Πορτογαλία Cláudia Madur, η οποία διέγραψε μια διεθνή πορεία τα τελευταία χρόνια με δεκάδες συναυλίες στην Ευρώπη και την Αμερική, επιστρέφει στο Πολιτιστικό Φεστιβάλ της Αξιοθέας όπου παρουσιάστηκε για πρώτη φορά το 2012, για να μαγέψει ξανά το κοινό με τη σαγηνευτική φωνή της, μεταφέροντας την αίσθηση νοσταλγίας, πόθου, πόνου, ευτυχίας και αγάπης που εκφράζει το fado και η οποία συνοψίζεται στην πορτογαλική λέξη saudade.

Το fado, το διάσημο μουσικό είδος που έχει αναγνωριστεί από την UNESCO ως μέρος της άυλης κληρονομιάς της ανθρωπότητας, αναπτύχθηκε στις αρχές του 19ου αιώνα και αποτελεί συνδυασμό της μουσικής των σκλάβων της Αφρικής με την παραδοσιακή μουσική των Πορτογάλων ναυτών αλλά και με ορισμένα αραβικά στοιχεία. Αυτό το κράμα πορτογαλικών και αποικιακών επιρροών δημιουργήθηκε στα λαϊκά στέκια των φτωχογειτονιών της Λισσαβόνας και εξελίχθηκε σε κοινωνικές συνθήκες που θυμίζουν εκείνες η οποίες γέννησαν το ρεμπέτικο στην ανατολική άκρη της Μεσογείου – μια σύμπτωση που επιβεβαιώνει για άλλη μια φορά τα κοινά στοιχεία του μεσογειακού πολιτισμού.

Η Cláudia Madur θα μας μεταφέρει το πνεύμα αυτής της ξεχωριστής παράδοσης, συνοδευόμενη από τον Mario Henriques στην πορτογαλική κιθάρα και τον Bruno Brás στην κλασική κιθάρα.

INFO

**Mneme:
Medieval Music from the Mediterranean
Ex Silentio**

The Ex Silentio Ensemble explores the rich musical tradition of the Mediterranean, presenting works from the monophonic traditions of Spain, Italy, France and music from the Eastern Mediterranean. The programme focuses on late Medieval and traditional music from various regions of the Mediterranean: Castile, Provence, Tuscany, Thrace and the Cyclades, each of which has its own idiomatic characteristics and carries its own mneme reflected in a unique perception of the world.

Theodora Baka: vocals
Dimitris Kountouras: Medieval flutes & direction
Thymios Atzakas: oud
Electra Miliadou: vielle

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Θεοδώρα Μπάκα: τραγουδι
Δημήτρης Κούντουρας: μεσαιωνικά
φλάουτα & διεύθυνση
Θύμιος Ατζακάς: ούτι
Ηλέκτρα Μηλιάδου: βιέλα

**Μνήμη: Μεσαιωνική μουσική από τη Μεσόγειο
Ex Silentio**

Η συναυλία του συνόλου Ex Silentio είναι αφιερωμένη στην πλούσια μουσική παράδοση της Μεσογείου μέσα στους αιώνες και περιλαμβάνει έργα από τις μονοφωνικές παραδόσεις της Ισπανίας, της Ιταλίας, της Γαλλίας και μουσική της Ανατολικής Μεσογείου. Εμπνευσμένο από την πλούσια και πολυδιάστατη ζωή της αυλής του Βασιλιά της Καστίλλης και της Λεόν, Αλφόνσου του Σοφού (Ισπανία 13ος αιώνας), το πρόγραμμα MNEME (Μνήμη) φέρνει μαζί γλώσσες, όργανα και εκτελεστικές πρακτικές από τη Νότια Ευρώπη, τον αραβικό κόσμο και την Ανατολική Μεσόγειο.

Η ιδέα της μνήμης συνδέονταν αδιάκοπα με τη μουσική τέχνη ενώ τεχνικές μνήμης (Mnemoτεχνίαιε) συναντάμε σε μεσαιωνικές πηγές ήδη από το μνημοτεχνικό «χέρι» του Guido d' Arezzo (1000μ.Χ.). Κατά τον Μεσαίωνα τόσο η λόγια όσο και η λαϊκή μουσική παίζονταν και διδάσκονταν ευρέως προφορικά. Χάρη στη μνήμη των μουσικών η τέχνη μεταδιδόταν μέσα από τον χρόνο ακριβώς όπως και στην παραδοσιακή μουσική των διαφόρων χωρών. Το πρόγραμμα εστιάζει σε όψιμη Μεσαιωνική και σε παραδοσιακή μουσική από διάφορες περιοχές της Μεσογείου: από την Καστίλλη, την Προβηγκία, την Τοσκάνη, τη Θράκη και τις Κυκλάδες. Η κάθε περιοχή έχει τα δικά της ιδιωματικά χαρακτηριστικά. Η κάθε μία μεταφέρει τη δική της μνήμη, ως μια μοναδική ερμηνεία του κόσμου.

Δημήτρης Κούντουρας

Το μυστικό **δισ** κρύβεται αόρατο
 Το **δισ** είναι το δαχτυλίδι με δακρυγόνα
 Το **δισ** είναι η γαλήνη του μετάρσι οράματος
 Ο παρθένο ποσειδών με φιλία
 ονταρ **δισ** είναι το δαχτυλίδι
 γαλήνη του μετάρσι οράματος
 λήσαν **δισ** ατμολα τήσμεν

INFO

**The Glance
THEPAK**

An evening of poetry and music dedicated to the erotic glance as depicted in the poetry of Cyprus from the 16th century "Love Rhymes" to the 20th century "At Your Command".

Theatrical Workshop of the University of Cyprus

Eva Stavrou: flute

Alexia Yianguou: cello

Yorgos Pafitis: guitar

Kleio Papadia: piano

Evagoras Karagiorgis: lute, instruction and orchestrations

In Greek

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Εύα Σταύρου, φλάουτο

Αλέξια Γιάγκου, βιολοντσέλο

Γιώργος Παφίτης, κιθάρα

Κλειώ Παπαδιά, πιάνο

Νατάσα Καυκαλιά, καχόν

Ευαγόρας Καραγιώργης, λαούτο,
διδασκαλία και ενορχηστρώσεις

Διαβάζουν/ερμηνεύουν:

Σταύρος Αροδίτης

Ευτυχία Γεωργίου

Νατάσα Καυκαλιά

Χαρίτων Ιωσηφίδης

Γρηγόρης Παπαγρηγορίου

Στέφανος Πελεκανής

Μύρια Χατζημαθαίου

Μαρία Χριστοδούλου

Το «Δειν»

Θεατρικό Εργαστήρι Πανεπιστημίου Κύπρου

Μια ξεχωριστή εκδήλωση αφιερωμένη στο ερωτικό βλέμμα όπως έχει αποτυπωθεί στην κυπριακή ποίηση από τις «Ρίμες Αγάπης» του 16ου αιώνα μέχρι το «Δόσμου ορισμόν» του 20ου αιώνα.

Στο πρώτο μέρος της εκδήλωσης ο Μιχάλης Πιερής παρουσιάζει συνοπτικά τα «Κυπριακά Ερωτικά» ή «Ρίμες Αγάπης» που γράφτηκαν στην κυπριακή διάλεκτο του 16ου αιώνα, μέσα στο πνεύμα του Πετρарχισμού, και αποτελούν έξοχο παράδειγμα πολιτισμικής όσμωσης της δυτικής ποιητικής παράδοσης με την ελληνική, εστιάζοντας στη δεσπόζουσα και δυναμική παρουσία του μοτίβου του βλέμματος το οποίο ξεκινά από τα δημοτικά τραγούδια του μεσαίωνα και μέσω του Ανώνυμου ποιητή του 16ου αιώνα φτάνει έως την ποίηση του Βασίλη Μιχαηλίδη, του Δημήτρη Λιπέρτη, του Κώστα Μόντη, του Μιχάλη Πασιαρδή, και αρκετών ποιητάρηδων της Κύπρου.

Θα ακολουθήσει ανάγνωση από μέλη του Θ.Ε.ΠΑ.Κ. επιλεγμένων χωρίων από τα ποιήματα αυτά στη βάση της θεματικής τους συγγένειας, καθώς και μελοποιημένη ποίηση σε μουσική Μιχάλη Χριστοδουλίδη, Χρήστου Πήττα, Μιχάλη Βιολάρη, Ανδρέα Ρούσση και Ευαγόρα Καραγιώργη.

Η εκδήλωση αυτή έχει μια μικρή ιστορία. Έγινε για πρώτη φορά στη Λευκωσία τον περασμένο Φεβρουάριο σε συνεργασία με το Λεβέντειο Δημοτικό Μουσείο Λευκωσίας σε σειρά εκδηλώσεων αφιερωμένων στον κώδικα Gr. IX, 32

Πκοιος είδεν τέθκοιον πόλεμον να πολεμούν τα μμάδκια
δίχως μαχαίρια τζιαι σπαθικά να γίνωνται κομμάδκια.

(Δημοτικό)

Αντάν δικλείσω να τη δω, το δειν της χαμηλώννει
τζ' εντύς αθκεί σαν τη ροδικιάν, τζι εμέναν φαρμακάωννει.

(Δημοτικό)

Τ' όμνοστον δειν σου μ' έβαλεν στο βάρος,
το δειν σου, γοιον θωρώ, με θανατώννει,
το δειν σου κράζει να με πάρη ο χάρος
και πάλε νιώθω κείνον με γλιτώννει.

*

Στην κόλασην το βλέμμαν σου με λάμνει
και σύρνει με το δειν να με κρεμμίσουν
άλλον η πίστη μ' από σεν δεν κάμνει.

(Αποσπάσματα από τα Κυπριακά Ερωτικά του 16ου αιώνα)

ΑΝΕΡΑΔΑ (απόσπασμα)

Αντάν με είδεν έφεξεν

τζι' ο νους μου εφετζιάστηκεν

τζ' εφάνην κόσμος φωτερός.

Αντάν μου χαμογέλασεν

παράδεισος επλάστηκεν

ομπρός μου τζ' έμεινα ξερός.

(Βασίλη Μιχαηλίδη)

ΔΙΧΑ ΤΗΣ ΗΛΙΟΝ ΕΝ ΕΣΙΕΙ (απόσπασμα)

Σταυρώνει μαυρομάνικον το δειν της,

πόρτες αγιώννον τζιαι καντζέλλιν εν βαδά,

Στοισιματίζει μέλιν τον φιλίν της

τζι' έτους εμάς πιον σίξυλους ποτζεί ποδά.

(Κώστα Μόντη)

της Μαρκιανής Βιβλιοθήκης της Βενετίας που περιέχει τα *Κυπριακά Ερωτικά* του 16ου αιώνα. Επαναλήφθηκε –εμπλουτισμένη– τον Απρίλιο, με την ευκαιρία της Παγκόσμιας Ημέρας Μνημείων και Χώρων 2019, στη Μεσαιωνική Έπαυλη Παλαιπάφου σε συνεργασία με την Πολιτιστική Κίνηση ex-Artis και το Τμήμα Αρχαιοτήτων. Η επιτυχία που παρουσίασε η εκδήλωση και στις δύο περιπτώσεις, μας ώθησε να την εντάξουμε στο 22ο Πολιτιστικό Φεστιβάλ της Αξιοθέας, εμπλουτισμένη με νέα κείμενα και τραγούδια και με διευρυμένο μουσικό σχήμα.

Με ξεχωριστή εκδήλωση στη Μεσαιωνική Έπαυλη Αρχαιολογικού Χώρου Παλαιπάφου στα Κούκλια εορτάστηκε το Σάββατο, 13 Απριλίου, η Παγκόσμια Ημέρα Μνημείων και Χώρων 2019. Η εκδήλωση είχε θέμα «Το 'δειν': το ερωτικό βλέμμα στην κυπριακή ποίηση. Από τις 'Ρίμες Αγάπης' στο 'Δόσμου ορισμόν' (16ος-20ος αι.)» και οργανώθηκε από την Πολιτιστική Κίνηση Ex-Artis (Πάφος), το Θεατρικό Εργαστήρι του Πανεπιστημίου Κύπρου (Θ.Ε.ΠΑ.Κ.), το Λεβέντειο Δημοτικό Μουσείο Λευκωσίας και το Τμήμα Αρχαιοτήτων, το οποίο παρεχώρησε την επιβλητική μεσαιωνική αίθουσα της Επαύλεως με τα συνεχόμενα υπερυψωμένα σταυροθόλια.

Η εκδήλωση άρχισε με την εμπνευσμένη ομιλία του καθηγητή Μιχάλη Πιερί που ενετόπισε, σταμάτησε, παρουσίασε και ανέλυσε το περιεχόμενο του ερωτικού «δειν» της Κυπριακής γυναίκας, όπως εκφράζεται στα ποιητικά δίστιχα, τα παλαιότερα των οποίων ανάγονται στους προ της Αλώσεως χρόνους – Πκοιος είδεν τέθκοιον πόλεμον να πολεμούν τα μμάδκια/δίχως μαχαίρια τζιαι σπαθικά να γίνωνται κομμάτια – και από τον ποιητή των Κυπριακών Ερωτικών (Poemes d'Amour), που κατά τον Πιερί ήταν ο Στέφανος Λουζινανός από το Κίτι της Λάρνακας, ο οποίος, αν και Κυπριώτης, εκκαλλιέργησε τη διάλεκτο σε υψηλό επίπεδο έκφρασης βαθυτάτων συναισθημάτων, ανώτερη συχνά και της γλώσσας των ιταλικών προτύπων, και κατέστησε τα Κυπριακά Ερωτικά εμβληματικά ποιήματα της νεοελληνικής λογοτεχνίας του 16ου αι. Ακολούθησαν απαγγελίες δημοτικών ερωτικών διστίχων από μέλη του Θ.Ε.ΠΑ.Κ., και στη συνέχεια τραγούδια δημοτικά, από τα Κυπριακά Ερωτικά, από την Ανεράδα του Βασίλη Μιχαηλίδη, το «Δίχα της ήλιον εν έσειε» του Κώστα Μόντη, «Δόσμου ορισμόν» του Μιχάλη Πιερί σε μελοποίηση Χρήστου Πήττα, Μιχάλη Χριστοδουλίδη και Ευαγόρα Καταγιώργη, ο οποίος συνόδευσε στο πιάνο και στο λαγούτο.

Η παράθεση στην υπέροχη αυτή εκδήλωση πεζού φιλολογικού και μουσικού και ποιητικού λόγου κατέδειξε τον μαγνητισμό που ασκεί ο ελληνικός λόγος, η ακρόαση του οποίου επηρέασε το κοινό που με σιωπηλό ενθουσιασμό παρακολούθησε την όλη παράσταση [...].

Χαράλαμπος Μπακιριτζής, ιστοσελίδα Ex-artis.org

INFO

Love devoured my thoughts

Two actors and two musicians give voice and body to the erotic correspondence of famous writers, intellectuals and artists, trying to explore the essence of that heartfelt statement to the loved one: 'I miss you!'. The performance is based on excerpts from letters, diaries, poems and notes of George Seferis, Penelope Delta, Maria Callas, Oscar Wilde, Virginia Wolf and others, accompanied by pieces, sung or composed by Edith Piaf, Astor Piazzolla, Manos Hadjidakis and others.

Stela Fyrogeni
Ieronymos Kaletsanos
Yannis Kaikis: trombone
Dorin Laskaridou: guitar

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Ερμηνεία:

Στέλα Φυρογένη
Ιερώνυμος Καλετσάνος

Μουσικοί:

Γιάννης Καΐκης (τρομπόνι)
Ντορίν Λασκαρίδου (κιθάρα)

Ο έρωτας έφαγε τις σκέψεις μου

Ξεκινώντας από τη σαρωτική δύναμη του έρωτα και την αγωνία που δημιουργεί η απουσία του αγαπημένου προσώπου και μέσα από την ερωτική επιστολογραφία διάσημων προσωπικοτήτων από το χώρο των γραμμάτων και των τεχνών, δημιουργήθηκε η μουσική παράσταση αναλογίου «Ο έρωτας έφαγε τις σκέψεις μου».

Δύο ηθοποιοί, η Στέλα Φυρογένη και ο Ιερώνυμος Καλετσάνος, και δύο μουσικοί, ο Γιάννης Καΐκης (τρομπόνι) και η Ντορίν Λασκαρίδου (κιθάρα), δίνουν φωνή και όψη σε κείμενα που προέρχονται από επιστολές, ημερολόγια, ποιήματα και σημειώσεις των Γιώργου Σεφέρη, Πηνελόπης Δέλτα, Μαρίας Κάλλας, Όσκαρ Ουάιλντ, Βιρτζίνια Γουλφ κ.ά.

Ανοίγουν, επίσης, διάλογο με μια μουσική "ανοικτού" δωματίου, με υλικό από τον Βίλλα Λόμπους και την Εντίθ Πιάφ, μέχρι τον Πιατσόλλα και τον Χατζιδάκι, προσπαθώντας να εξερευνηθούν, μαζί με τους ερωτευμένους επιστολογράφους, την ουσία αυτής της απλής δήλωσης προς τον άλλο, τον αγαπημένο: Μου λείπει!

INFO

**Andronikos or the Painter
Solo for Three Theatre Company**

A play in the form of a monologue, inspired by the troubled life of Costas Stathis (1913–1987), an unknown, until recently, Cypriot painter, whose works are now considered masterpieces of modern Cypriot painting.

Writer: Eurudice Pericleous-Papadopoulou
Direction: Maria Mannaridou-Karsera
Music: Michalis Christodoulides
Stage Design: Konstantinos Kounnis
Costume Design: Maria Nicolaidou
Lighting Design: Karolina Spyrou
Lights and Sound: Andreas Karseras

The role of Andronikos is performed by Nektarios Theodorou.

In Greek

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Κείμενο: Ευρυδίκη Περικλέους-Παπαδοπούλου

Σκηνοθεσία: Μαρία Μανναρίδου-Καρσερά

Μουσική: Μιχάλης Χριστοδουλίδης

Σκηνικά: Κωνσταντίνος Κουννής

Κοστούμια: Μαρίνα Νικολαΐδου

Σχεδιασμός Φωτισμού:

Καρολίνα Σπύρου

Φώτα-Ήχος: Αντρέας Καρσεράς

Τον Αντρόνικο υποδύεται ο ηθοποιός Νεκτάριος Θεοδώρου.

Αντρόνικος ή ο Ζωγράφος
 Θεατρική ομάδα «Σόλο για Τρεις»

Εμπνευσμένο από τη ζωή του ζωγράφου Κώστα Στάθη (1913–1987), ενός άγνωστου μέχρι πρότινος στο ευρύ κοινό κύπριου καλλιτέχνη, το έργο της Ευρυδίκης Περικλέους – Παπαδοπούλου τον συστήνει στο κυπριακό κοινό μέσα από μια ενδιαφέρουσα παράσταση, που αποκαλύπτει συγκλονιστικές πτυχές της προσωπικότητας του ως μια πρωτοπόρα φυσιογνωμία της σύγχρονης κυπριακής ζωγραφικής. Μετά την επιστροφή του από ένα ταξίδι με τον πατέρα του στην Αθήνα, όπου υποβάλλεται σε θεραπεία ηλεκτροσόκ σε ψυχιατρική κλινική, βρίσκουμε τον Αντρόνικο πίσω στο εργαστήρι του στο χωριό του. Ζώντας πια ως ερημίτης μέσα στη σχιζοφρένεια, την εγκατάλειψη και την απομόνωση, αφιερώνει το υπόλοιπο της ζωής του στη ζωγραφική, ξεχασμένος από συγγενείς και φίλους.

Στην πορεία του μονολόγου, ο χρόνος σμίγει με το παρόν και το παρελθόν, όπου εξελίσσεται ένας διάλογος με τον εαυτό του, αλλά και με πρόσωπα που σημάδεψαν με έντονο τρόπο τη ζωή του. Οι μνήμες τον καθοδηγούν πίσω στην παιδική του ηλικία στο χωριό του, στα φοιτητικά χρόνια στην Αθήνα, στον έρωτα της ζωής του, στην επιστροφή του στην Κύπρο, στις δόξες και στις αποτυχίες του.

INFO

**Hymn of Praise
for the Women We Love**

A event co-organised by the Theatrical Workshop of the University of Cyprus and the Breast Center of the American Medical Center in an effort to increase awareness of the perils of breast cancer and the importance of early diagnosis.

The programme is based on a selection of poems and songs dedicated to women, which will be performed by the famous Greek band "Himerini Kolymvites", enhanced by members of THEPAK.

FREE ENTRANCE

Χορηγοί/Sponsors

ΑΥΙΑ ΝΑΠΑ

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΙ ΚΟΛΥΜΒΗΤΕΣ

Αργύρης Μπακιρτζής: τραγούδι
Εύη Μάζη: φλάουτο, πιάνο, τραγούδι
Κώστας Βόμβολος: ακορντεόν, πιάνο
Μιχάλης Σιγανίδης: κοντραμπάσο
Χάρης Παπαδόπουλος: μπουζούκι

Θ.Ε.ΠΑ.Κ.
Απαγγελίες/τραγούδι:

Σταύρος Αροδίτης
Νατάσα Καυκαλιά
Γρηγόρης Παπαγρηγορίου
Στέφανος Πελεκανής
Μύρια Χατζημαθαίου
Μαρία Χριστοδούλου

Μουσική και Ποίηση

«Ύμνος δοξαστικός για τις γυναίκες που αγαπούμε...»

 AMERICAN
BREAST CENTER

**Εκδήλωση κατά του καρκίνου του μαστού,
με τους Χειμερινούς Κολυμβητές
και το Θ.Ε.ΠΑ.Κ.**

Το Αμερικανικό Κέντρο Μαστού, στο πλαίσιο των εκδηλώσεων που διοργανώνει με αφορμή τον μήνα κατά του καρκίνου του μαστού, σας προσκαλεί σε μια βραδιά ποίησης και μουσικής.

Ο Οκτώβριος είναι αφιερωμένος πανευρωπαϊκά στην πρόληψη του καρκίνου του μαστού. Το Αμερικανικό Κέντρο Μαστού αποφάσισε φέτος να δώσει έμφαση στην πρόληψη μέσω της έγκαιρης διάγνωσης. Έχει παρατηρηθεί τα τελευταία χρόνια μείωση της ηλικιακής επίπτωσης και περισσότερες νέες γυναίκες διαγιγνώσκονται με καρκίνο του μαστού. Επίσης έχει παρατηρηθεί στη χώρα μας καθυστέρηση από πολλές γυναίκες της πρώτης μαστογραφίας.

Η εκδήλωση που διοργανώνεται στην Αξιοθέα από το American Breast Centre και το Θεατρικό Εργαστήρι Πανεπιστημίου Κύπρου, είναι στηριγμένη σε τραγούδια και ποιήματα με θέμα τη γυναίκα.

Συμμετέχουν οι «Χειμερινοί Κολυμβητές» και το Θ.Ε.ΠΑ.Κ.

ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ

Ύμνος δοξαστικός για τις γυναίκες που αγαπούμε

Είναι οι γυναίκες π' αγαπούμε σαν τα ρόδια
έρχονται και μας βρίσκουνε
τις νύχτες
όταν βρέχη
με τους μαστούς τους καταργούν τη μοναξιά μας
μεσ' στα μαλλιά μας εισχωρούν βαθειά
και τα κοσμούνε
σα δάκρυα
σαν ακρογιάλια φωτεινά
σα ρόδια

ΝΙΚΟΣ ΕΓΓΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

Από την «ΚΙΧΛΗ»

Β': Ο ηδονικός Ελήνηωρ (απόσπασμα)

— Ίσως η νύχτα που άνοιξε, γαλάζιο ρόδι,
σκοτεινός κόρφος, και σε γέμισε άστρα
κόβοντας τον καιρό.

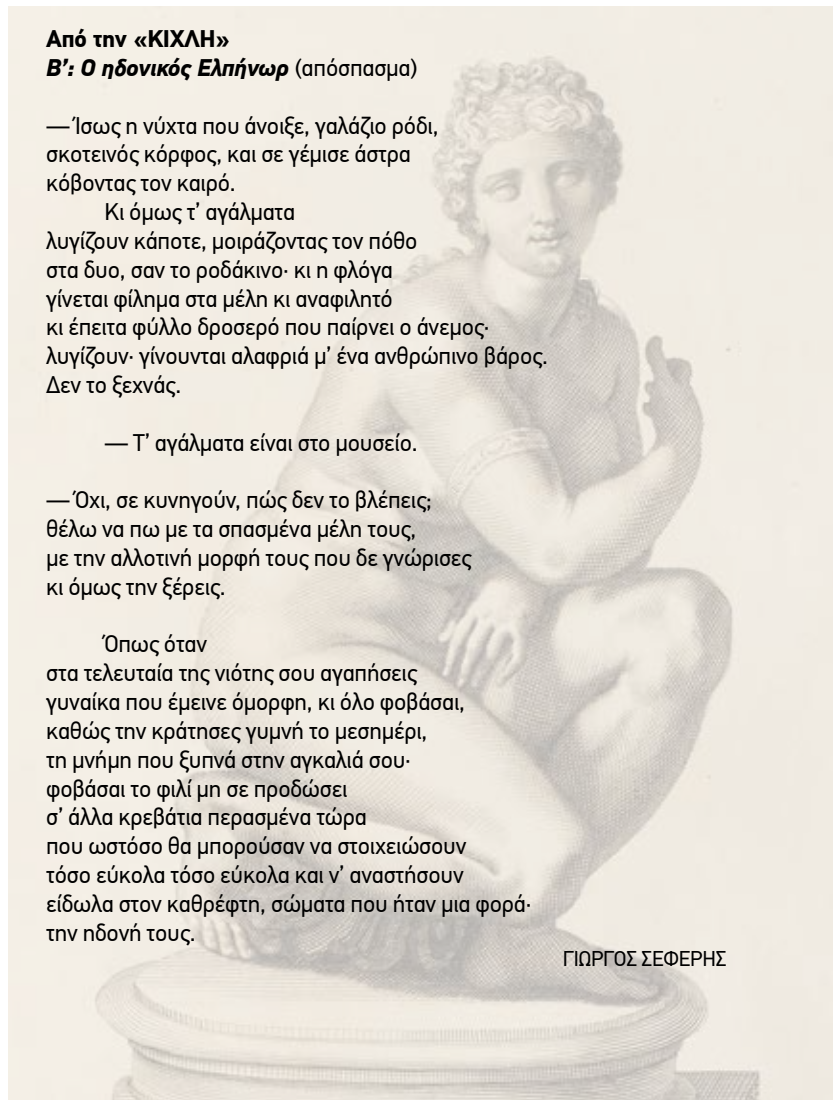
Κι όμως τ' αγάλματα
λυγίζουν κάποτε, μοιράζοντας τον πόθο
στα δυο, σαν το ροδάκινο· κι η φλόγα
γίνεται φίλημα στα μέλη κι αναφιλητό
κι έπειτα φύλλο δροσερό που παίρνει ο άνεμος·
λυγίζουν· γίνονται αλαφριά μ' ένα ανθρώπινο βάρος.
Δεν το ξεχνάς.

— Τ' αγάλματα είναι στο μουσείο.

— Όχι, σε κυνηγούν, πώς δεν το βλέπεις;
θέλω να πω με τα σπασμένα μέλη τους,
με την αλλοτινή μορφή τους που δε γνώρισες
κι όμως την ξέρεις.

Όπως όταν
στα τελευταία της νιότης σου αγαπήσεις
γυναίκα που έμεινε όμορφη, κι όλο φοβάσαι,
καθώς την κράτησες γυμνή το μεσημέρι,
τη μνήμη που ξυπνά στην αγκαλιά σου·
φοβάσαι το φιλί μη σε προδώσει
σ' άλλα κρεβάτια περασμένα τώρα
που ωστόσο θα μπορούσαν να στοιχειώσουν
τόσο εύκολα τόσο εύκολα και ν' αναστήσουν
είδωλα στον καθρέφτη, σώματα που ήταν μια φορά·
την ηδονή τους.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΕΦΕΡΗΣ

INFO

Aristophanes' Lysistrata
by Costas Montis
THEPAK

The Theatrical Workshop of the University of Cyprus presents Aristophanes' famous anti-war comedy translated and adapted into Cypriot dialect by arguably the best contemporary poet of Cyprus, Costas Montis. One of THEPAK's most successful productions, which brings to the Ancient Greek comedy an intense local flavour, an unmistakably Cypriot character.

Adaptation and direction: Michalis Pieris
 Music: Evagoras Karagiorgis
 Set & costumes: Christos Lysiotis, Eliana Chrysostomou.

Production manager, assistant director:
 Stamatia Laoumtzi

In Greek

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Δραματουργική προσαρμογή/
Σκηνοθεσία: Μιχάλης Πιερχής

Μουσική: Ευαγόρας Καραγιώργης

Σκηνικά, κοστούμια: Χρίστος
 Λυσιώτης, Ηλιάννα Χρυσοστόμου

Κινησιολογία: Μιχάλης Πιερχής

Χορογραφία: Έλενα Χριστοδουλίδου

Φωτισμοί: Γιώργος Κουκουμάς

Υπεύθυνη παραγωγής, βοηθός
σκηνοθέτης: Σταματία Λαουμτζή

Αριστοφάνους «Λυσιστράτη» του Κώστα Μόντις
 Θεατρικό Εργαστήρι Πανεπιστημίου Κύπρου

Η «κυπριακή Λυσιστράτη» θεωρείται μια παραγωγή-σταθμός στην πορεία του Θ.Ε.ΠΑ.Κ. καθώς είναι η πιο περιζήτητη παράσταση η οποία ανεβαίνει συνεχώς στην Κύπρο και στο εξωτερικό εδώ και μίαν εικοσαετία. Η μετάφραση του Κώστα Μόντις διατήρησε τη φρεσκάδα του αριστοφανικού χιούμορ καθώς η χυμώδης κυπριακή διάλεκτος αποδείχτηκε εξαιρετικό όργανο στα χέρια του μεγάλου Κύπριου ποιητή.

Κάθε άλλο παρά μια απλή μετάφραση, η δασκευή του Μόντις προσδίδει στην αρχαία ελληνική κωμωδία ένα έντονα τοπικό χρώμα, ένα σαφέστατο διαχρονικό κυπριακό χαρακτήρα, διατηρώντας το μπρίο του αριστοφανικού έργου και αναδεικνύοντας όλο τον πλούτο της κυπριακής ντοπιολαλιάς. Δεν είναι τυχαίο ότι η παράσταση έχει καθιερωθεί στα θεατρικά δρώμενα της Κύπρου ως πρότυπο σύγχρονης απόδοσης αρχαίου κειμένου.

Στην παράσταση του Θ.Ε.ΠΑ.Κ. ο κυπριακός χαρακτήρας εκτείνεται και στο επίπεδο της γενικότερης μουσικής και ρυθμικής οργάνωσης του έργου, το οποίο εντάσσεται πλέον στην πολιτισμική κοιτίδα της δημοτικής και λαϊκής παράδοσης της Κύπρου. Σε αυτό το εγχείρημα, πέρα από τη σκηνοθεσία και την κινησιολογία, σημαντικό ρόλο έχει παίξει η μουσική του Ευαγόρα Καραγιώργη, η οποία συνομιλεί δημιουργικά με την κυπριακή δημοτική

παράδοση καθώς και η ενδυματολογική προσέγγιση του Χρίστου Λυσιώτη που εμπνέεται από τις παραδοσιακές κυπριακές φορεσιές.

Από την πρεμιέρα της, το φθινόπωρο του 2000 στο Αναγεννησιακό Φεστιβάλ του Ρεθύμνου, και έως σήμερα η «Λυσιστράτη» του Θ.Ε.ΠΑ.Κ. έχει παρουσιαστεί πολλές φορές στην Κύπρο και στο εξωτερικό (σε Πολιτιστικά Φεστιβάλ Δήμων της Κύπρου και της Κρήτης, στη Διεθνή Συνάντηση Πανεπιστημιακού Θεάτρου Ολυμπίας, στο King's College του Πανεπιστημίου του Λονδίνου, στην Εταιρεία Κρητικών Σπουδών – Ίδρυμα Καψωμένου στα Χανιά, ακόμη και στο σκλαβωμένο Γυμνάσιο του Ριζοκαρπάσου). Γνώρισε εντυπωσιακή ανταπόκριση από το κοινό και την κριτική και έγινε μια από τις πλέον επιτυχημένες παραγωγές του Θ.Ε.ΠΑ.Κ.

Ο σκηνοθέτης δεν επικεντρώνει την προσοχή του μόνο στις κωμικές κορυφώσεις μερικών σκηνών, αλλά αντλεί το χιούμορ που είναι διάχυτο στην παράσταση από το καλά χωνεμένο κείμενο. Η παράσταση [...] φαντάζει σαν ελαφρό τρεχαντήρι σε σύγκριση με τις βαρυφορτωμένες με περίπλοκα, υπερβολικά και προπαντός με καταγωγή εκτός κειμένου σκηνοθετικά ευρήματα και στολίδια, αριστοφανικές παραγωγές που τελικά βουλιάζουν από το βάρος όλης αυτής της διακόσμησης. Αξίζουν συχαρητήρια στους ηθοποιούς της παράστασης.

Νόνα Μολέσκη, εφ. Ο Φιλελεύθερος, 17-09-2000

Η παράσταση που δόθηκε την Κυριακή στο θέατρο «Ερωφίλη» της Φορτέζας του Ρεθύμνου ήταν ένα εκπληκτικό αποτέλεσμα μιας συνολικής προσπάθειας γεμάτης μελωδίες, ήχους και χρώματα της Κύπρου, έτσι όπως αιώνες τώρα τα δίδεωσα η εμμονή της στην ελληνική παράδοση. Πόσες φορές έχουμε παρακολουθήσει τη «Λυσιστράτη» από διάφορα θεατρικά σχήματα; Μας είχαν συνηθίσει σε μια φιλολογία για τον φαλλό και σε πολιτικάντικα αστεία παραμορφώνοντας το μεγάλο κωμικό της Αθήνας Αριστοφάνη. [...] Χωρίς θεατριτισμούς αλλά με έρωτα προς το λόγο τον κυπριακό, προς τους ρυθμούς και τις μελωδίες της Κύπρου, προς τις εκφραστικές και κινησιακές συμπεριφορές των απλών λαϊκών ανθρώπων, οδήγησαν την παράσταση στη μαγεία και την καθαριότητα της τέχνης. Η μουσική είχε όλο το πάθος και την ευαισθησία της Κύπρου, που χάνεται στους Βυζαντινούς και πιο πριν χρόνους. Υπερέβησε τη φόρμα της κωμωδίας και τον κλαυσίγελο του Αριστοφάνη.

Στέλλα Κορωνάκη, εφ. Ρεθυμνιώτικα Νέα, 29-08-2000

Χρόνια ολόκληρα ο Μιχάλης Πιερής και η ομάδα του Θεατρικού Εργαστηρίου του Πανεπιστημίου εργάζονται πάνω στην ερμηνεία και στο σκηνικό ανέβασμα της «Λυσιστράτης» του Αριστοφάνη, όπως την μετέφρασε στην κυπριακή διάλεκτο ο Κώστας Μόντης. Οι τελευταίες παραστάσεις του έργου στο Αρχοντικό Αξιοθέας, στο πλαίσιο του Πολιτιστικού Φεστιβάλ του Πανεπιστημίου, φανερώνουν ένα τέλειο αποτέλεσμα, τόσο από τη σκηνοθετική άποψη όσο και από την υποκριτική ερμηνεία των ηθοποιών που λαμβάνουν μέρος στην παράσταση. [...] Συγκεκριμένα, η σκηνική ερμηνεία της «Λυσιστράτης», κατά διδασκαλία και σκηνοθεσία του Μ. Πιερή, στηρίχτηκε στην παράδοση και στο λαϊκό πολιτισμό της Κύπρου, γεγονός που αποδεικνύει παράλληλα τον πλούτο, τη δύναμη, τη ζωντάνια και τη διαχρονικότητα της κυπριακής διαλέκτου! Ήταν μια παράσταση που θύμιζε έντονα το Θέατρο Τέχνης και τον Κάρολο Κουν στις καλύτερές τους στιγμές...

Χρήστος Μαυρής, εφ. Χαραυγή, 15-10-2007

Έχουμε συνηθίσει τη Λυσιστράτη του Αριστοφάνη ως εκρηκτική αντιρουναίκα που συνέλαβε την ιδέα της αντιπολεμικής λύσης, έπεισε –με δυσκολία– τις γυναίκες ανά το πανελλήνιο και ηγήθηκε του «πραξικοπήματος» εν Αθήναις. Ωστόσο η Λυσιστράτη στην παράσταση του Θ.Ε.ΠΑ.Κ. στην Αξιοθέα, σε διδασκαλία Μιχάλη Πιερή και μουσική Ευαγόρα Καραγιώργη, ήταν απροσδόκητα διαφορετική. Λεπτή και κομψή γυναίκα, με αριστοκρατικές κινήσεις χαριτωμένα συγκρατημένες όταν θύμωνε με τις ανεξέλεγκτες παρορμήσεις των γυναικών που πατούσαν τον όρκο, αλλά σαφής στη διατύπωση των απόψεών της και σταθερή στην επικράτησή τους.

Αυτό που διαφοροποιούσε στην παράσταση του Θ.Ε.ΠΑ.Κ. τη Λυσιστράτη (Χριστίνα Πιερή) από τις άλλες γυναίκες και δικαιολογούσε τον ηγετικό ρόλο της, αντικατοπτριζόμενο στο πληθωρικό ταμπεραμέντο της Μυρρίνης (Μύρια Χατζηματθαίου), ήταν ένας έμφυτος ορθολογισμός έναντι του ασίγαστου κυρίαρχου ενστίκτου. Η ερμηνεία αυτή ταιριάζει καλούπι με την αριστοφανική διαλεκτική, τα επιχειρήματα, τα αίτια και τα αιτιατά, το πνεύμα της κλασικής Αθήνας. Ταιριαστή λοιπόν από την άποψη αυτή και η ενδυμασία της Λυσιστράτης –γυναικεία αστική στολή Αθηνών τύπου Αμαλίας– έναντι των γεμάτων θηλυκότητα στολών της Καρπασίας των άλλων γυναικών.

Η πρωτότυπη αυτή ερμηνεία της Λυσιστράτης μου θύμισε τον Τζορτζ Κλούνεϊ στον ρόλο του Οδυσσέα στην ταινία των αδελφών Κοέν «Ω, αδελφέ, πού είσαι;». Και εδώ ο Οδυσσέας ήταν ξεκάθαρα διαφοροποιημένος από τους συντρόφους του, έρμια των παθών τους, με μία ηγεία, ορθολογική αντίληψη του κόσμου. Κατά τα άλλα; Εξίσου με αυτούς κατεργάρης.

Ακούγοντας τη μετάφραση του Κώστα Μόντης στην κυπριακή διάλεκτο, με συχνή αντικατάσταση της τότε επικαιρότητας με σύγχρονη, τη διακριτική απόλειψη βωμολοχιών και αριστοφανικών εκφράσεων, θυμήθηκα τη μετάφραση των «Ορνιθών» του Αριστοφάνη από τον Βασίλη Ρώτα στην αξεπέραστη παράστασή τους από το Θέατρο Τέχνης του Καρόλου Κουν, την οποία σχηματίζω τη γνώμη ότι θα αγνώριζε ο Μόντης και θα επηρεάστηκε από αυτή.

Χαράλαμπος Μπακιρτζής, εφ. Φιλελεύθερος, 21-07-2014

ΕΡΜΗΝΕΥΟΥΝ

Λυσιστράτη: Χριστίνα Πιερή
Πρόβουλος: Δημήτρης Πιτσιλλής
Μυρρίνη: Μύρια Χατζηματθαίου
Κινυσίας: Σταύρος Αροδίτης
Κορυφαίος: Μιχάλης Γιάγκου
Κορυφαία: Ευτυχία Γεωργίου
Λαμπιτώ: Έφφ Γαβριήλ
Μια (γριά): Μιχάλης Μιχαήλ
Ένας (γέρος): Χαρίτων Ιωσηφίδης
Γυναίκα Α': Μαρία Χριστοδούλου
Γυναίκα Β': Γεωργία Λιασή
Γυναίκα Γ': Γεωργία Χατζηνικολάου
Κήρυκας Λακεδαιμονίων: Χριστόδουλος Σαντζιάκκας
Πρέσβης Λακεδαιμονίων: Βασίλης Καραολής
Πρύτανης Αθηναίων: Μάκης Αλαμπρίτης
Σπαρτιάτης μεθυσμένος: Μιχάλης Μιχαήλ
Αθηνάιος μεθυσμένος: Δημήτρης Πιτσιλλής
Σπαρτιάτες: Μιχάλης Μιχαήλ, Λούης Γαβριήλ, Γρηγόρης Παπαγρηγορίου, Χριστόφορος Χατζηχριστοφόρου
Αθηνάιοι: Σταύρος Αροδίτης, Χαρίτων Ιωσηφίδης, Θεοφάνης Παναγή, Μιχάλης Φιλιππάκης
Συμφιλίωση: Μαρία Χριστοδούλου

Σκύθες στρατιώτες: Βασίλης Καραολής Χριστόδουλος Σαντζιάκκας, Λούης Γαβριήλ, Χριστόφορος Χατζηχριστοφόρου, Μιχάλης Φιλιππάκης, Θεοφάνης Παναγή
Δούλα Λυσιστράτης: Χαρίτων Ιωσηφίδης
Δούλος Κινυσίας: Χαρίτων Ιωσηφίδης

Χορός γερόντων

Μάκης Αλαμπρίτης, Σταύρος Αροδίτης, Μιχάλης Γιάγκου, Χαρίτων Ιωσηφίδης, Βασίλης Καραολής, Μιχάλης Μιχαήλ, Δημήτρης Πιτσιλλής, Γρηγόρης Παπαγρηγορίου, Χριστόδουλος Σαντζιάκκας Χριστόφορος Χατζηχριστοφόρου, Μιχάλης Φιλιππάκης, Θεοφάνης Παναγή

Χορός γυναικών

Μύρια Χατζηματθαίου, Χριστίνα Πιερή, Ευτυχία Γεωργίου, Έφφ Γαβριήλ, Μαρία Χριστοδούλου, Αγγέλα Σαββίδου, Μαρία Θεοφάνους, Γεωργία Χατζηνικολάου, Γεωργία Λιασή, Μιχαέλλα Πρωτοπαπά, Κωνσταντίνα Κωνσταντινίου, Ιωάννα Ιωάννου, Άντρη Χατζηγεωργίου

INFO

Pсарantonis

The great Cretan artist returns once again in Axiothea for a “best of” concert, accompanied by his children, Niki and Lambis, and the talented instrumentalist Giannis Paximadakis.

Following his ultimate guide and mentor – Nature with its unique pulse and rhythm, Pсарantonis uncovers and reveals the mysteries of his art, creating an atmosphere of awe, agitation and trepidation.

Pсарantonis: Cretan lyras, bulgari, tzouras, vocals

Niki Xylouri: percussion, vocals

Lambis Xylouris: oud

Giannis Paximadakis: lute, vocals

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Ψαραντώνης: λύρες, μπουλγαρί, τζουράς, φωνή

Νίκη Ξυλούρη: κρουστά, φωνή

Λάμπης Ξυλούρης: ούτι

Γιάννης Παξιμαδάκης: λαούτο

Γιάννης Παξιμαδάκης

Να κάτεχα πού μένει απτός Ψαραντώνης

«Να κάτεχα πού μένει απτός, πού βασιλεύει τ' άστρο...». Ο στίχος αυτός, από ριζίτικο της Κρήτης, περιγράφει με ακρίβεια τον κύριο τόνο που θα δώσουν στη συναυλία του Ψαραντώνη εκείνα τα τραγούδια που αναδεικνύουν το βασικότερο στοιχείο της ποιητικής του τέχνης. Τη στόχευση στις αρχέγονες δυνάμεις της φύσης οι οποίες αποτελούν πηγή και έμπνευση και συμβάλλουν στην κατανόηση της ομορφιάς του κόσμου: «Όμορφα στόλισε ο Θιός τον κόσμο τον απάνω...».

Το κλειδί γι' αυτή την προσέγγιση βρίσκεται για τον Ψαραντώνη στον «Παλμό της Φύσης» και στην περιδεή προσέγγισή του μέσα από την αποδοχή των ορίων της τέχνης του ανθρώπου μπροστά στο απροσμέτρητο ύψος και το σκοτεινό βάθος της φυσικής ομορφιάς. Πρόκειται για μια άλλου τύπου καλλιτεχνική ταπεινωση του δημιουργού μπροστά στις δυνάμεις της φύσεως, εκείνης που σέβεται τους νόμους της, συνομιλώντας έτσι μέσα από μια πρωτόφαντη οικείωση με τους ήχους και τη βουή που εκλύουν τα ημερωμένα αγρίμια, τα ποτάμια και οι αγέρηδες, οι «εγκρεμνοί» και τα σπήλαιά της...

Ψαραντώνης

Φεντερίκο Γκαρθία Λόρκα

INFO

Blood Wedding
Federico García Lorca

Lorca's masterpiece brought to stage by the Teatro Ena in a new production directed by Andreas Christodoulides.

Translation and direction: Andreas Christodoulides

Set and costumes: Stavros Antonopoulos

Choreography: Philippa Stylianoudi

Assistant director: Phani Socratous

Light & Sound op: Yorgos Argyridis

Cast: Elena Papadopoulou, Constantinos Gavriel, Varvara Christofi, Sotiris Mestanas, Dimitris Goutzamanis, Vassiliki Andreou, Marily Milia, Phani Socratous, Yorgis Christodoulou, Philippa Stylianoudi

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Σκηνοθεσία/Διασκευή/Σχεδιασμός

Φωτισμού: Αντρέας Χριστοδουλίδης

Σκηνικά/κοστούμια: Σταύρος Αντωνόπουλος

Χορογραφίες: Φιλίππα Στυλιανούδη

Βοηθός Σκηνοθέτη: Φανή Σωκράτους

Χειρισμός Φωτισμού/Ήχου:

Γιώργος Αργυρίδης

Παίζουν: Έλενα Παπαδοπούλου, Κωνσταντίνος Γαβριήλ, Βαρβάρα Χριστοφή, Σωτήρης Μεστάνας, Δημήτρης Γκουτζαμάνης, Βασιλική Ανδρέου, Μαριλύ Μήλια, Φανή Σωκράτους, Γιώργος Χριστοδούλου, Φιλίππα Στυλιανούδη

17-20/10 20:30

Ματωμένος Γάμος - Federico García Lorca

Θέατρο ένα

Το «θέατρο ένα» ανεβάζει αυτό το φθινόπωρο το αριστουργηματικό θεατρικό έργο του Λόρκα Ματωμένος Γάμος σε σκηνοθεσία του Αντρέα Χριστοδουλίδη, το οποίο φιλοξενείται στον καθόλα ταιριαστό χώρο του Αρχοντικού Αξιοθέας στο πλαίσιο της μακροχρόνιας συνεργασίας ανάμεσα στο Πολιτιστικό Κέντρο του Πανεπιστημίου Κύπρου και στο «Θέατρο Ένα».

Ο Ματωμένος Γάμος παρουσιάζεται αρχικά σαν ένα ρεαλιστικό έργο, καθώς όμως το έργο προχωρά γίνεται όλο και πιο συμβολικό. Ο συμβολισμός ήταν μια αντίδραση στον νατουραλισμό που κατακυριεύει τη λογοτεχνία και το θέατρο της τελευταίας δεκαετίας του 19ου αιώνα. Ο Λόρκα είναι φανερά επηρεασμένος από τις διάφορες τάσεις – εξπρεσιονισμό και αργότερα σουρεαλισμό, ειδικά μετά από τη στενή φιλία του με τον Salvador Dalí.

Ο Ματωμένος Γάμος αντιλεί από συμβολικές και φανταστικές τεχνικές, με χαρακτηριστικές όπως τη ζητιάνια που είναι ο θάνατος και το φεγγάρι.

Γενικά ο Ματωμένος Γάμος είναι ένας συνδυασμός νατουραλισμού και άλλων εξπρεσιονιστικών τεχνικών.

Αντρέας Χριστοδουλίδης

20

ΤΡΙΤΗ 3 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
«Της Ανατολής...»
Μουσικές παραδόσεις

24

ΠΕΜΠΤΗ 5 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
«Ερωτόκριτος»
Θ.Ε.ΠΑ.Κ.

30

ΔΕΥΤΕΡΑ 9 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
Καφέ Μπαλκάν

50

ΚΥΡΙΑΚΗ 29 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
Τη λύρας γλυκολάλεμαν
Κ.Ν. «Παναγία Σουμελά»

52

ΔΕΥΤΕΡΑ 30 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
Fado de Portugal
Cláudia Madur

54

ΤΕΤΑΡΤΗ 2 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
Μνήμη
Ex Silentio

64

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 11 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
«Ύμνος δοξαστικός στις
γυναίκες που αγαπούμε...»

68

ΔΕΥΤΕΡΑ 14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
Αριστοφάνους «Λυσιστράτη»
Θ.Ε.ΠΑ.Κ.

74

ΤΡΙΤΗ 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
Να κάτεχα πού μένει ο αητός
Ψαραντώνης

32

ΠΕΜΠΤΗ 12 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
Συναυλία μνήμης Σόλωνα
Μιχαηλίδη

38

ΠΕΜ. 19 & ΠΑΡ. 20 ΣΕΠ.
«Παγκόσμιον Άσμα»
Θ.Ε.ΠΑ.Κ.

45

ΤΡΙ. 24 & ΠΕΜ. 26 ΣΕΠ.
«Το Άσμα του Γιοφουριού»
Θ.Ε.ΠΑ.Κ.

56

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 4 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
Το «Δειν»
Θ.Ε.ΠΑ.Κ.

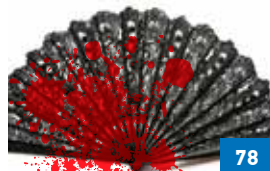
60

ΔΕΥΤΕΡΑ 7 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
Ο έρωτας έφαγε
τις σκέψεις μου

62

ΤΕΤΑΡΤΗ 9 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
Αντρόνικος ή ο Ζωγκράφος
Σόλο για Τρεις

78

17-20 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
«Ματωμένος Γάμος»
Federico García Lorca
Θέατρο ένα

Όλες οι εκδηλώσεις αρχίζουν στις 20:30
Πληροφορίες και κρατήσεις
Δευτέρα με Παρασκευή | 9.30 – 13.30

For information and reservations
Monday to Friday | 9.30 – 13.30

☎ 22894531-2

Το ταμείο ανοίγει μισή ώρα πριν από την έναρξη της κάθε εκδήλωσης
Εισιτήριο: €10 | Φοιτητικό/Μειωμένο: €5
Εισιτήριο διαρκείας για όλες τις παραστάσεις Σεπτεμβρίου – Οκτωβρίου: €40

Ticketing desk opens 30 minutes before each performance
Ticket price: €10 | Students/Discounted tickets: €5
Ticket card for all September – October events: €40

Διευθυντής Πολιτιστικού Κέντρου: Μιχάλης Πιερής
Υπεύθυνη Παραγωγής Θ.Ε.ΠΑ.Κ.: Σταματία Λαουμτζή
Πολιτιστική Λειτουργός: Ιρένα Αλέξειεβα
Γραφικά: Γιάννος Χριστοφόρου
Γραμματειακή Υποστήριξη: Χαρά Καϊάφα
Τεχνική Υποστήριξη: Κυριάκος Κακουλλής

Cultural Centre Director: Michalis Pieris
Production Manager THEPAK: Stamatia Laoumtzi
Cultural Affairs Officer: Irena Alexieva
Graphic Design: Yiannos Christoforou
Administrative Support: Chara Kaiafa
Technical Support: Kyriakos Kakoullis

Διοργανωτής/Organiser

Χορηγοί/Sponsors

ΠΡΕΣΒΕΙΑ ΤΗΣ
ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑΣ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Χορηγοί Επικοινωνίας/Media Sponsors

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Δευτέρα – Παρασκευή 9.30 – 13.30

Τηλ. 22894531-2

Email: culture@ucy.ac.cy

INFORMATION

Monday – Friday 9.30 – 13.30

Tel. 22894531-2

Email: culture@ucy.ac.cy